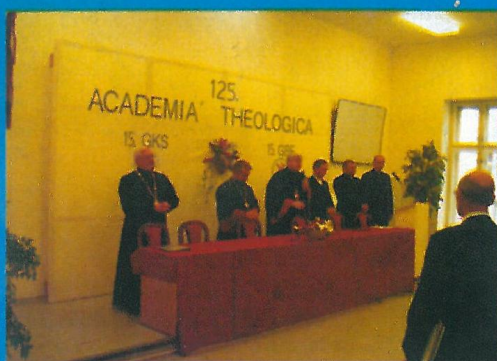

Prameň

Časopis gréckokatolíckych bohoslovcov Ročník X. 1/2005

125. výročie založenia
Teologickej akadémie v Prešove

15. výročie obnovenia gréckokatolíckeho kňazského
seminára blahoslaveného P. P. Gojdiča v Prešove

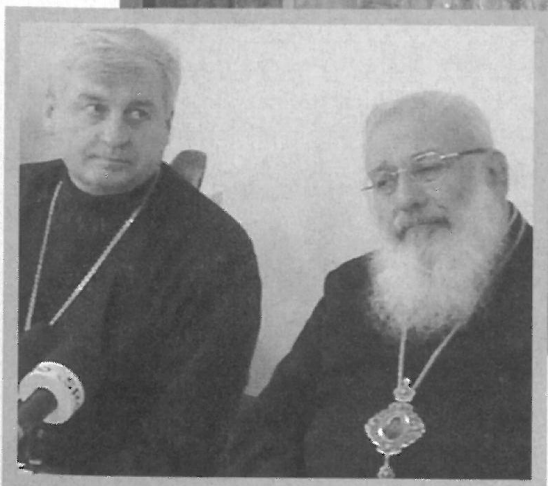
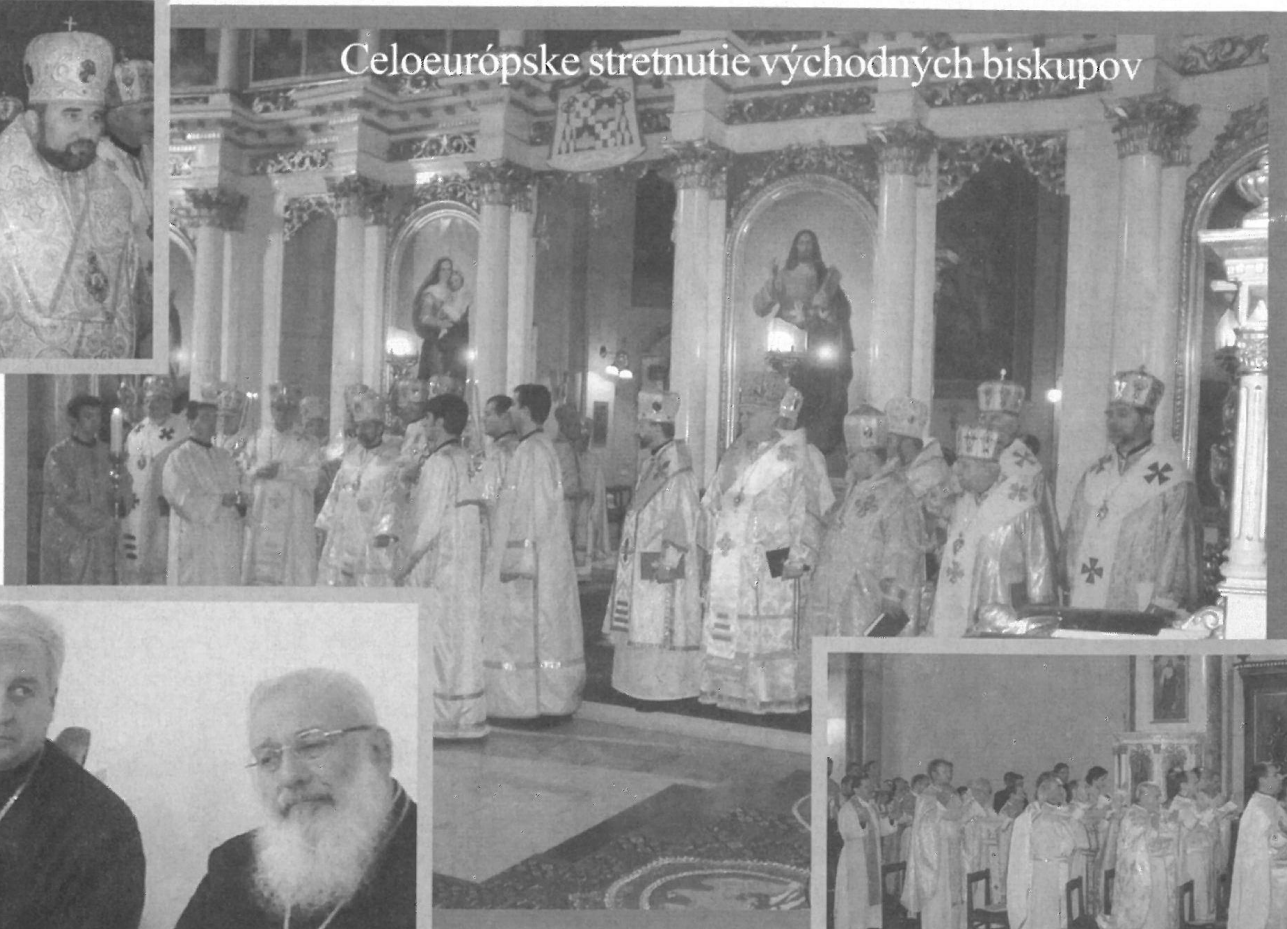
Stretnutie gréckokatolíckych
biskupov Európy v Prešove

125. výročie Teologickej akadémie a 15. výročie obnovenia
kňazského seminára P. P. Gojdiča.

Celoeurópske stretnutie východných biskupov

Obsah

Bleskovky

4

Výročie seminára a fakulty

5 – 8

Naši prváci

9 – 18

Zbor na cestách

20 – 21

Stretnutie východných biskupov Európy

25 – 26

Z nášho života

32

Pastoračný ročník

33 – 35

Rozhovor s Mišom Hirkom

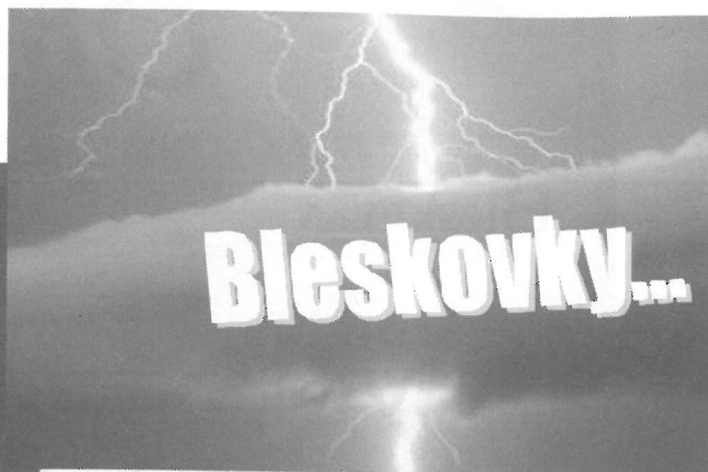
36 – 38

Trocha zábavy...

44 – 45

Aj takto sme trávili večery počas letnej brigády...

Bleskovky...

15.09. V seminári bolo akosi pusto. Jedni sme sa vybrali do Ľutiny, kde bola slávnostná archijerejská svätá liturgia pri príležitosti zakončenia roku eucharistie. Druhí boli prítomní na kňazských vysviackach v Košiciach.

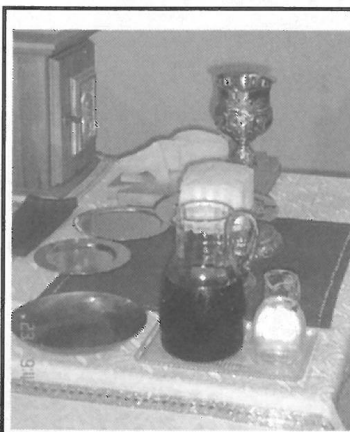
11.09. V nedeľu podvečer bolo na Sládkovičovej ulici akosi rušno. To sme prišli MY.

18.09. Boli sme i v Bratislave na závere tretieho celoslovenského eucharistického kongresu.

19.-23.09. Tento týždeň bol veľmi zaujímavý. V seminári prebiehali duchovné cvičenia pod vedením o. Mareka Pulščaka.

26.09. Po dlhšom čase sme zasa zasadli do „školských“ lavíc.

23.10. V našej kaplnke sa dialo niečo netradičné. Slávili sme Liturgiu svätého apoštola Jakuba.

15.10. V športovej hale, tu v Prešove sa uskutočnil Ohe. Aj my sme sa boli duchovne „zohriať“

16.10. Fest-boli sme aj tam.

13.11. V kostole Krista Kráľa na Sekčove sa uskutočnil koncert Stanley a kapucíni. Boli sme pri tom.

125. výročie ACADEMIA THEOLOGICA

15. výročie obnovenia činnosti GRÉCKOKATOLÍCKEHO KŇAZSKÉHO SEMINÁRA

„Cirkev poverená starostlivosťou o kňazské povolania sa v každej dobe inšpirovala Kristovým príkladom. Existovali a ešte teraz čiastočne existujú, mnohé rozmanité konkrétne formy, ktorými sa Cirkev starala o kňazské povolania, keďže má povinnosť nielen spoznávať ich, ale ich aj „sprevádzať.“ (Ján Pavol II.)

Aj na našom území v službe evanjelizácie slovanských virozvestcov Cyrila a Metoda táto príprava pre kňazstvo pokračovala.

Mimoriadne významnú úlohu v živote gréckokatolíkov na území dnešného Slovenska zohralo Prešovské biskupstvo. Jeho samostatná história sa začala písať rozdelením Mukačevského biskupstva na tri vikariáty - marmorošský, satmársky a košický. V roku 1816 požiadal cisár František I. Rím o zriadenie Prešovskej eparchie so sídlom v Prešove. Bulou pápeža Pia VII. „Relata Semper“ zo dňa 22. septembra 1818 bolo Prešovské biskupstvo oficiálne potvrdené.

Pri zriadení Prešovskej eparchie sa spomínalo aj založenie seminára. Dôvod, pre ktorý nebolo možné zriadiť seminár bol nedostatok finančných prostriedkov. Trvalo takmer 62 rokov kým Prešovské biskupstvo mohlo zriadiť vlastný seminár pre Bohoslovcov eparchie. V tomto čase mnohí seminaristi boli posielaní na štúdium do Viedne, Budapešti, Ostrihomu, Trnavy, Salzburgu, Mníchova, Mukačeva a Užhorodu.

Zriadenie kňazského seminára v Prešove

Po vymenovaní univerzitného profesora v Budapešti, Mikuláša Tótha za prešovského sídelného biskupa vážne a zodpovedne sa pripravovalo všetko, aby bol v Prešove zriadený kňazský seminár pre eparchiu. V roku 1877 bol zakúpený dom pre účely seminára. Seminár bol otvorený 12. septembra 1880. Biskup Mikuláš Tóth tento seminár posvätil za prítomnosti veriacich a zároveň ho otvoril. Takto zriadil vlastnú Bohosloveckú akadémiu v Prešove, spojenú s diecéznym kňazským seminárom. Pre toto zriadené vysokoškolské učilište v Prešove sa používal latinský názov Academia theologica, a neskôr Vysoká škola bohoslovecká. Budova akadémie stála na mieste dnešného divadla a hotela Dukla. Pred budovou bola vhodne situovaná socha otca kanonika Alexandra Duchnoviča.

Činnosť seminára sa začala so seminaristami 3. a 4. ročníka, do ktorého prišli seminaristi z Užhorodu. K nim sa pripojili aj gymnazisti siedmej a ôsmej triedy prešovského gymnázia. Seminár ovládali od počiatku predstavení maďarsky zmýšľajúci. Prvým rektorom kňazského seminára bol kanonik Michal Kotradov (1880 – 1889). Biskup z praktického hľadiska nedovolil zaviesť maďarčinu do liturgie. Navyše trval na tom, aby sa na cirkevných školách učilo po rusínsky.

V rokoch 1883 – 1911 spravoval prešovskú eparchiu biskup Ján Vályi, ktorý sa postaral o rozšírenie budovy seminára, do ktorej investoval aj svoje private prostriedky. Zatiaľ, čo za biskupa Tótha bol v seminári len 3. a 4. ročník, za biskupa Vályiho boli už v seminári Bohoslovci všetkých ročníkov. Upravený a rozšírený seminár o ďalšie priestory mohol už ubytovať 24 seminaristov. Vyučujúci boli aj traja profesori.

Biskup P. P. Gojdič si uvedomoval dôležitosť Bohosloveckej akadémie a seminára pre život eparchie, preto veľmi často navštevoval seminár. Raz týždenne mal prednášku v seminári s praktickým riešením problémov súvisiacich s duchovnou formáciou seminaristov. Pomáhal aj po materiálnej stránke a vyzýval kňazov aj veriacich, aby podporovali seminár. Veľmi dbal o to, aby zo seminára vychádzali čoraz lepší kňazi. *(Pokračovanie v budúcom čísle.)*

Vasil Kormaník, rektor seminára

Založenie a história Akadémie theologica

Gréckokatolícka teologická fakulta je najstaršou fakultou Prešovskej univerzity do zväzku ktorého patrí. V tomto roku si pripomenula 125. výročie svojho založenia. Bola založená ThDr. Mikulášom Tóthom v roku 1880 pod názvom Academia theologica a zároveň s ňou sa zriadil aj seminár. Všetky náležitosti boli patrične pripravené, lebo ThDr. Mikuláš Tóth pred nástupom na prešovský biskupský stolec bol vysokoškolským profesorom v Budapešti. Academia theologica od svojho založenia fungovala až do roku 1950. V tomto roku ju spolu s celou Gréckokatolíckou cirkvou postihla likvidácia totalitným režimom.

Po uvoľnení pomerov v roku 1968 činnosť Gréckokatolíckej cirkvi bola obnovená, ale mnohé ciele sa nestihli realizovať pre ďalší nepriaznivý spoločenský

a politický vývoj v Československu. Kandidáti na kňazov v období 1968 - 1990 študovali na RK CMBF UK v Bratislave.

Až po nežnej revolúcii sa vyvinula úspešná akcia na obnovenie činnosti fakulty a seminára pod vedením prešovského biskupa Mons. Jána Hirku. Fakulta sa začlenila do zväzku UPJŠ v Košiciach. Prvé prednášky na fakulte sa začali v akademickom roku 1990/91 3. novembra 1991. Začínala jedným odborom: katolícka teológia. Postupne sa podarilo zakreditovať aj učiteľstvo náboženskej výchovy a etiky.

Po rozdelení UPJŠ v Košiciach na Prešovskú univerzitu v Prešove a UPJŠ v Košiciach v roku 1997, zostala naša fakulta vo zväzku Prešovskej univerzity, v rámci ktorej sa zakreditovali aj nové študijné programy na bakalárskom stupni: religionistika a animácia voľného času, kým katolícka teológia sa študuje v magisterskom stupni bez delenia na Bc. a Mgr. Učiteľstvo náboženskej výchovy sa študuje v niekoľkých kombináciách s inými predmetmi, ktoré zabezpečujú príslušné fakulty. V rámci študijného odboru Katolícka teológia získala fakulta právo na uskutočňovanie doktorandského štúdia a má požiadané o udelenie práv na habilitačné a inauguračné konania. Vzrastá kvalifikačná štruktúra z radov učiteľov s PhD, docentov a profesorov. O duchovný rast študentov sa stará univerzitný kaplán a na fakulte v kaplnke Božej múdrosti sa denne slúži svätá liturgia. Kandidáti kňazstva absolvujú formačný program v seminári. Spomedzi seminaristov sa grupuje fakultný zbor sv. Romana Sladkopevca, ktorý na vysokej úrovni prezentuje liturgické spevy byzantsko - slovanského obradu. V jubilejnom roku založenia fakulty sa zmenil jej názov na GTF, ktorá lepšie vyjadruje širší záber pôsobnosti a ďalšieho smerovania jej kvalitatívneho rastu.

Želám všetkým študentom GTF, aby s Božím požehnaním svoje vedomosti získané na GTF tak zúžitkovali, aby to bolo ku cti fakulty a univerzity a im na spásu.

Doc. ThDr. Vojtech Boháč, PhD., dekan GTF

A takto sme to videli my ...

„Ak Pán nestavia dom, márne sa namáhajú tí, čo ho stavajú“ (Ž 127,1). Pamätajúc určite aj na tieto slová Písma pristupovali naši ctihodní otcovia a praotcovia k dielu nie ľahkému, ale o to viac nevyhnutnému a potrebnému. Uznajúc potrebu

mať vlastnú vzdelávaciu a výchovnú inštitúciu pre prípravu kňazov Prešovskej eparchie, založili pred 125 rokmi Teologickú akadémiu. Tá v dnešnom ponímaní spájala teologickú fakultu a kňazský seminár pod jednou strechou. Od týchto udalostí prešlo mnoho dní a mnoho rokov, obdobia ľahké i ťažké, časy dobré i zlé. Prešiel známy a veľmi bolestivý rok 1950. Štátna moc zlikvidovala našu Cirkev. Zrušila ju, ale nezničila. Vystúpila z podzemia a začala sa úspešne obnovovať. Napriek mnohým ťažkostiam sa vďaka obetavosti mnohých ľudí podarilo v roku 1990 otvoriť teologickú fakultu a seminár v provizórnych priestoroch a od roku 1996 kňazská formácia prebieha v novozrekonštruovanej súčasnej budove.

V dňoch 30.9. – 1.10.2005 sme teda oslavovali a pripomínali si všetkých ľudí a všetky významné udalosti za posledných 125 rokov zo života nášho seminára a fakulty. A neoslavovali sme sami. Pozvanie prijalo mnoho významných hostí zo Slovenska, ale i zahraničia: preosvietený vladyka Ján Babjak SJ, prešovský eparcha, preosvietený vladyka Milan Chautur CSsR, košický apoštolský exarcha, preosvietený vladyka Ján Hirka, emeritný prešovský eparcha, prof. František Mihina, rektor Prešovskej univerzity, zástupcovia štátnej správy a samosprávy, zástupcovia seminárov a teologických fakúlt z Ukrajiny, Maďarska, Talianska, Nemecka, Rakúska a veľa ďalších nemenej dôležitých hostí.

Oslavy začali v piatok na pôde Gréckokatolíckej teologickej fakulty Prešovskej univerzity vedeckou konferenciou a pokračovali spoločnou modlitbou v katedrálnom chráme sv. Jána Krstiteľa. Nasledoval spoločný obed v priestoroch kňazského seminára a druhá časť prednášok. Na druhý deň, na sviatok Ochrany Presvätej Bohorodičky, sme archijerejskou svätou liturgiou, ktorej slúžiteľom bol vladyka Ján Babjak, ďakovali Bohu za predchádzajúcich 125 rokov a zároveň vyprosovali Božie požehnanie do nasledujúceho akademického roka.

Dnes už vieme, že sa naši predchodcovia nenamáhali nadarmo. Svoju stavbu stavali na skale a Pán bol s nimi, čo ukázal aj čas a okolnosti, ktoré boli často proti nim. My, ich nasledovníci, nezabúdame na ich odkaz a v našej každodennej práci hľadáme s dôverou na Pána, bez ktorého nemôžeme nič urobiť (porov. Jn 15, 5).

Martin, 4. ročník

My sme tu noví ...

Meno: Stanislav Činčár

Dátum narodenia: 28. 7. 1986

Farnosť: Michalovce

Študuje za: Košický apoštolský exarchát

1. Čím všetkým si chcel byť, keď si bol malý chlapec?

Najskôr som chcel byť učiteľom, neskôr kňazom.

2. Ako si vnímal seminár pred vstupom a prečo si sa rozhodol pre seminár?

Seminár som vnímal ako miesto, kde nejako „porastie“ môj duchovný život. Chcel som tu ísť, lebo som presvedčený, že tu môžem bližšie spoznať Boha, ale hlavne preto, aby som odpovedal na Božie volanie a stal sa kňazom. Aby som tak slúžil Bohu a ľuďom.

3. Čo Ťa zo života v seminári najviac oslovilo?

Oslovil ma tu hlavne duchovný program. Je veľmi pestrý. Veľmi sa mi páčili duchovné cvičenia, cez ktoré som mohol spoznať svoje nedostatky a odstraňovať ich. Takisto sviatosť zmierenia, ktorá je tu každé dva týždne.

4. „Posledný odkaz pre svet.“

„Modlite sa za mňa, ja sa budem za vás.“ Flp 4, 6

Meno: Jaroslav Girovský

Dátum narodenia: 24.3.1987

Farnosť: Zemplínska Teplica

Študuje za: Košický apoštolský exarchát

1. Čím všetkým si chcel byť, keď si bol malý chlapec?

Priznám sa, že už od detstva som chcel byť kňazom. Vtedy ma však k tomu viedli iné pohnútky. Z rozprávania svojich rodičov viem, že už ako trojročný som si vyspevoval: Pane zmiluj sa! či z času na čas som aj „zakantoroval“ cherubínsku pieseň.

2. Ako si vnímal seminár pred vstupom a prečo si sa rozhodol pre seminár?

Vnímal som ho ako miesto, kde človek rozvíja svoj vzťah s Bohom a kde sa necháva „okresávať“ samotným Stvoriteľom, aby až príde čas, mohol sám slúžiť iným. Pre seminár som sa rozhodol z logického dôvodu: Boh mi naznačil, že mojou cestou spásy je práve kňazská služba.

3. Čo Ťa zo života v seminári najviac oslovilo?

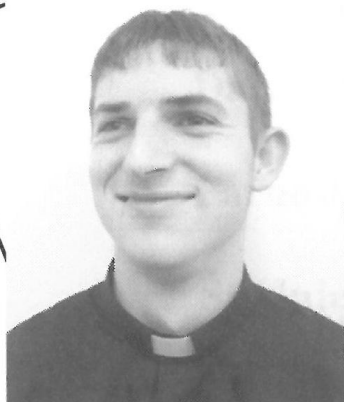
Je to úplne iný štýl života, aký som viedol doposiaľ, takže je o to ťažšie povedať čo ma oslovilo. Keďže som však jedináčik, citeľnejšie vnímam tú potrebu lásky pri riešení problémov, ktoré nastanú pri vzájomnom spolunažívaní.

4. „Posledný odkaz pre svet.“

Chcem poprosiť všetkých dobrých ľudí, aby sa modlili za kňazov a seminaristov, lebo dnešná doba potrebuje svätých ohlasovateľov pravého Boha.

Na povzbudenie: Ž 100, 5

Meno: Martin Kozej

Dátum narodenia: 4.6.1986

Farnosť: Humenné - Sídliisko pod Sokolejom

Študuje za: Prešovská eparchia

1. Čím všetkým si chcel byť, keď si bol malý chlapec?

Vždy som sa túžil stať bagristom a kopať tvrdú hlinu. Neskôr ma to prešlo a chcel som byť policajtom. Teraz som v seminári, už som aj hlinu kopal, no policajtom už byť nechcem, chcem byť kňazom.

2. Ako si vnímal seminár pred vstupom a prečo si sa rozhodol pre seminár?

Predtým? Neviem, seminár som len chápal ako niečo pre budúcich kňazov. Až keď som začal cítiť toto povolanie, začal som si zisťovať, ako to v seminári beží a aké sú pravidlá. A prečo som sa preň rozhodol? Chcem byť kňazom, tak asi preto.

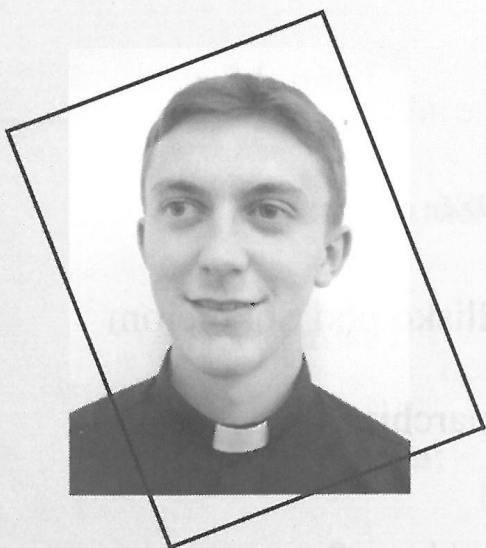
3. Čo Ťa zo života v seminári najviac oslovilo?

Za tie dva mesiace, čo sme tu ma oslovilo skoro všetko, lebo všetko je tu pre mňa nové. Ale čo ma najviac oslovilo? To ešte neviem povedať, zatiaľ je tu všetko rovnako super.

4. „Posledný odkaz pre svet.“

Svetu by som chcel odkázať, aby sa za nás modlili. Aby sme cestu k Pánovi, na ktorú sme sa dali zvládli a aby sme verne vytrvali až do konca.

Meno: Martin Krišš
Dátum narodenia: 23.3.1986
Farnosť: Abranovce
Študuje za: Prešovská eparchia

1. Čím všetkým si chcel byť, keď si bol malý chlapec?

Najprv som chcel kráčať v šľapajach môjho otca, ktorý je stolár. No keď mi rodičia kúpili počítač, chcel som byť počítačový technik.

2. Ako si vnímal seminár pred vstupom a prečo si sa rozhodol pre seminár?

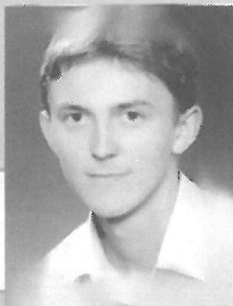
Seminár som vnímal ako miesto pre formáciu budúcich kňazov cez modlitbu. Prišiel som sem preto, lebo tým chcem odpovedať na Božie volanie, ktoré vo mne vzbudil. Viem, ak sa úplne odovzdám do Božej vôle, on zo mňa bude utvárať chrám Svätého Ducha. A tak budem pripravený prinášať ovocie.

3. Čo Ťa zo života v seminári najviac oslovilo?

So spolubratmi a predstavenými seminára vytvárame jednotné spoločenstvo nielen pri liturgiách a iných modlitbách, ale počas celého dňa. No naše vzťahy nie sú vždy ideálne, a preto je potrebná otvorenosť voči bratom, aby sme si dokázali odpustiť. Najväčšiu radosť mám z toho, že sa navzájom zdieľame, a tým sa naša radosť z Božieho milosrdenstva znásobuje.

4. „Posledný odkaz pre svet.“

„Bud'te k sebe navzájom láskaví a milosrdní, navzájom si odpúšťajte, ako aj vám odpustil Boh v Kristovi.“ Ef 4, 32

Meno: Patrik Maľarčík
Dátum narodenia: 2.7.1986
Farnosť: Sulín
Študuje za: Prešovská eparchia

1. Čím všetkým si chcel byť, keď si bol malý chlapec?

Je to neobvyklé, ale už ako malý chlapec som sníval o tom, že sa raz stanem kňazom. Samozrejme, že boli chvíle v mojom živote, keď som o tom rozmýšľal. Je to správne rozhodnutie? Chce aj Boh aby som sa stal kňazom? No Pán mi zasial do srdca túto veľkú túžbu, ktorá vo mne stále rastie. Verím, že to On si ma vyvolil. Ved' povedal: „Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás.“ Jn 15, 16

2. Ako si vnímal seminár pred vstupom a prečo si sa rozhodol pre seminár?

Ako nejakú inštitúciu pre výchovu kňazov. Nevedel som o ňom veľa, ale moja túžba po Bohu ma tu priviedla. Viem, že potrebujem formáciu a tento seminár je takou „Božou formičkou“ aké majú malé deti hrajúce sa v piesku. Ja som piesok, seminár je formička a Boh je môj stavitel'. Chcem, aby si zo mňa urobil služobníka, akého On sám chce.

3. Čo Ťa zo života v seminári najviac oslovilo?

Najviac ma oslovil priestor, ktorý je venovaný modlitbe. Čas, kedy môžem byť so svojim nebeským Otcom sám, lebo priznám sa, že toľko času na modlitbu by som si inde nenašiel.

4. „Posledný odkaz pre svet.“

Modlite sa za svoje rodiny, priateľov, kňazov i seminaristov, aby Boh požehnával každú chvíľu nášho života. Prosme o dar lásky, lebo práve tú potrebuje celý svet.

Meno:

Vladislav Marčák

Dátum narodenia:

7.12.1985

Farnosť:

Lutina

Študuje za:

Prešovská eparchia

1. Čím všetkým si chcel byť, keď si bol malý chlapec?

Ako úplne malý chlapček som sníval o tom, že budem pilotom stíhačky.

2. Ako si vnímal seminár pred vstupom a prečo si sa rozhodol pre seminár?

Seminár som vnímal ako miesto, kde Pán Boh formuje bohoslovcov, aby mohli byť raz kňazmi. K tomu, prečo som sa rozhodol pre seminár, by som povedal asi toľko, že nie ja som sa rozhodol pre seminár a vlastne pre Boha, ale Boh sa rozhodol pre mňa. A ja verím, že po tých siedmich rokoch zo mňa Pán vykreše takého kňaza, akého ma chce mať.

3. Čo Ťa zo života v seminári najviac oslovilo?

Zo života v seminári ma oslovilo a vlastne najviac sa mi páči to, že starší bratia nás neberú tak, ako berú starší žiaci mladších na strednej škole, ale berú nás ako všetkých ostatných. Je to naozaj bratstvo, v ktorom sa snaží pomôcť brat bratovi, bez ohľadu na to či sme prváci alebo šiestaci.

4. „Posledný odkaz pre svet.“

Chcel by som pozdraviť všetkých ľudí, ktorí ma poznajú, a zároveň Vás chcem poprosiť o modlitby... MVR ☺

Meno: Patrik Palčo

Dátum narodenia: 12.3.1985

Farnosť: Ihľany

Študuje za: Prešovská eparchia

1. Čím všetkým si chcel byť, keď si bol malý chlapec?

Chcel som byť astronautom a drevorubačom.

2. Ako si vnímal seminár pred vstupom a prečo si sa rozhodol pre seminár?

Pred vstupom som vnímal seminár celkom normálne. A pre seminár som sa rozhodol preto, lebo chcem byť dobrým kňazom.

3. Čo Ťa zo života v seminári najviac oslovilo?

Najviac ma oslovilo to, že tu všetko robíme spolu: modlíme sa, pracujeme...

4. „Posledný odkaz pre svet.“

Boh nám dáva do cesty kríže, no nikdy nám nedá taký kríž, ktorý by sme neunesli.

Meno: Miroslav Sentivan
Dátum narodenia: 14.11.1985
Farnosť: Pčoliné
Študuje za: Prešovská eparchia

1. Čím všetkým si chcel byť, keď si bol malý chlapec?

Spomínam si, že ešte v škôlke som chcel byť kozmonautom, neskôr paleontológom (chcel som vykopávať dinosaurie kosti). Ale spomínam si i na to čím som určite nechcel byť. Keď som bol štvrták na základnej škole a raz keď som prechádzal popri kaplnke som si povedal: „Tak toto by som v živote robiť nechcel, to musí byť taká nuda, každý deň robiť to isté.“ A v duchu som si hovoril: „Bolo by poriadnym žartom, keby sa to stalo.“ (Vidíte, žart sa stáva skutočnosťou.)

2. Ako si vnímal seminár pred vstupom a prečo si sa rozhodol pre seminár?

No, keď mám povedať pravdu, veľmi som ho nevnímal. Ale keď som spravil skúšky, tak som sa tam tešil, a nemal som strach z toho, ako tam bude, čo budeme robiť. To preto, lebo som tam nešiel pre seba alebo pre niekoho iného, ale jedine kvôli Bohu. On mi dal do srdca túžbu po šťastí. A keď sa stal zmyslom môjho života, vtedy som pochopil, že toto je jediná cesta, ktorou sa chcem vybrať a po ktorej chcem ísť jedine s Ním.

3. Čo Ťa zo života v seminári najviac oslovilo?

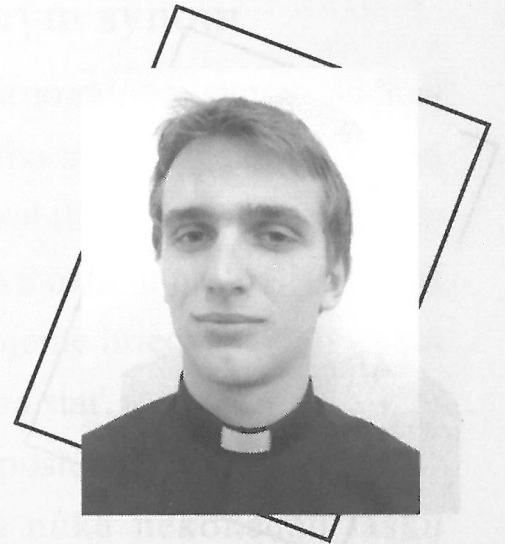
Najviac ma oslovilo silencium (ticho) počas duchovných cvičení i silencium samotné po večerných modlitbách. Hoci, musím sa priznať, stále sa mi ho nedarí dodržať. Ale myslím si, že je dobré byť v Božej prítomnosti počas takýchto chvíľ.

4. „Posledný odkaz pre svet.“

Snažte sa o to, aby sa vašim zmyslom stala pravá láska, ktorá vám ukáže správny smer v živote. Amen.

Meno: Lukáš Šoltýs
Dátum narodenia: 23.5.1986
Farnosť: Sabinov
Študuje za: Prešovská eparchia

1. Čím všetkým si chcel byť, keď si bol malý chlapec?

Ako malé dieťa som chcel byť indiánom, zbojníkom a kňazom.

2. Ako si vnímal seminár pred vstupom a prečo si sa rozhodol pre seminár?

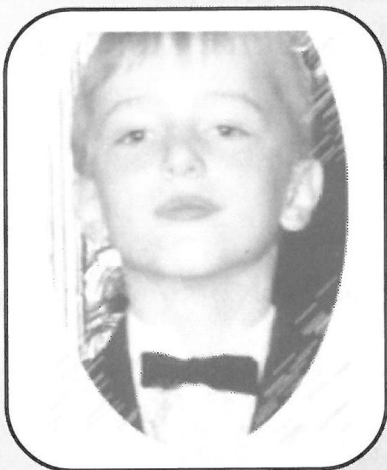
Na prvú otázku neviem presne odpovedať. A prečo som sa preň rozhodol? Počul som Božie volanie pod' za mnou a tak som tu. ☺

3. Čo Ťa zo života v seminári najviac oslovilo?

Ako Boh miluje hriešnych ľudí a ako si nachádza cestu k nám. Modlitby, ktoré ma dostávajú bližšie k Bohu.

4. „Posledný odkaz pre svet.“

Boh vás miluje takých akí ste. Povedzte mu svoje ÁNO a budete prežívať najkrajšie chvíle svojho života.

Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás a ustanovil som vás, aby ste išli a prinášali ovocie a aby vaše ovocie zostalo; aby vám Otec dal všetko, o čo ho budete prosiť v mojom mene.

Jn 15, 16

Meno: Peter Varga

Dátum narodenia: 16.9.1983

Farnosť: Vranov nad Topľou

Študuje za: Prešovská eparchia

1. Čím všetkým si chcel byť, keď si bol malý chlapec?

Archeológom, kozmonautom, paleontológom, učiteľom.

2. Ako si vnímal seminár pred vstupom a prečo si sa rozhodol pre seminár?

Seminár som vnímal ako prostriedok formácie môjho kresťanského života, cez ktorý sa dostanem s Božou pomocou k spásy a s Božou milosťou aj ku sviatosti kňazstva. Pre seminár som sa rozhodol preto, lebo som počul Boha. Počul som hlas Boha, ktorý ma priviedol sem do seminára.

3. Čo Ťa zo života v seminári najviac oslovilo?

Zo života v seminári ma oslovilo spoločenstvo bratov. Oslovilo ma to, že ak ma niekto problém, tak si ho iný brat všimne. To som pred seminárom tak často nezažil.

4. „Posledný odkaz pre svet.“

Všetkým mladým, ktorí budú čítať tieto riadky chcem povedať, aby brali vážne svoj kresťanský život a počúvali hlas Boha, ktorý sa k nim prihovára.

Zamyslenie sa nad márnotravným synom

Evanjelista Lukáš vo svojom podobenstve o márnotravnom synovi podáva obraz Boha a ľudí. Boh sa tu prirovnáva k Otcovi, ktorého láska k synom nepozná hraníc. Všimnime si, že Boh aj napriek tomu, čo sme urobili v živote, na nás stále čaká s otvorenou náručou a nielen že nás prijíma, ale dáva nám to najlepšie pre náš život. Boh sa znova raduje, ak sa k nemu vraciame, ľutujeme hriechy a znova nám ich odpúšťa. Ba nielen že odpúšťa, ale aj zabúda. Môže sa stať, že sa správame ako druhý syn. Ten, ktorý sa vracal z poľa, aj keď navonok poslúchal otca, v srdci ním

pohrdal. Boh aj jemu núka nekonečnú lásku a pochopenie a taktiež mu núka to, čo má. Boh nikdy nechce smrť hriešnika a stále čaká s otvorenou náručou a ponukou toho najlepšieho čo pre svoj život potrebujeme. Prijmeme jeho ponuku.

Martin, 2. ročník

Slovenské mamičky pekných synov máte, vychovali ste ich, za farárov dáte...

Aj týmito slovami ľudovej (seminárskej) piesne sme sa v rámci mesiaca úcty k starším rozhodli rozveseliť práve tých, ktorých striebro vonkajška je len odleskom zlata v srdci. A tak sme sa 4.10.2005 vybrali s krátkym programom o radostnej zvesti odpúšťajúceho Boha do jedného domu na Ulici veselej č.1, kde o takýchto ľudí nie je núdza. Spolu s nami, folklórnym súborom Šarišan a s ľudovým rozprávačom sa náš nebeský Otec postaral opäť o srdečnú náladu, kde nechýbali ani slzičky šťastia. A tak sa už od dneška tešíme na naše ďalšie stretnutie. Dúfame, že nám to vyjde tak, ako po minulé roky, v deň sv. Mikuláša a neskôr pri príležitosti dňa matiek.

Cti svojho otca a svoju matku, ako ti prikázal Pán, tvoj Boh, aby dni tvojho života dlho trvali a aby sa ti darilo na zemi, ktorú ti dá Pán, tvoj Boh! (Dt5,16)

Adam, 2.ročník

Potlesk pre zbor Gréckokatolíckeho kňazského seminára P. P. Gojdiča v Prešove

„Veľký potlesk zožal zbor gréckokatolíckeho kňazského seminára z východoslovenského Prešova vo Viedni. Zbor vstúpil do povedomia už minulý rok v Mariazelli na *Púti národov*. Túto cestu zboru do Viedne mohli by sme vnímať ako

príspevok na ďalšej práci na Stredoeurópskych katolíckych dňoch, ako v rozhovore s katolíckou tlačou zdôraznil ThDr. Paul Wuthe z Generálneho sekretariátu Rakúskej biskupskej konferencie, ktorý má na východe Slovenska príbuzenské vzťahy.“

Tieto vety sme mohli čítať na webovej stránke Dómu sv. Štefana vo Viedni. Naša púť do Viedne sa niesla v znamení sprítomniť

tajomstvo byzantskej liturgie. Púť sa začala 22.4.2005 vystúpením zboru v gotickom chráme, tzv. Votivkirche, vo večerných hodinách. V chráme s dobrou akustikou zneli piesne východného obradu azda po prvýkrát. Aj keď nebola veľká účasť poslucháčov, bola príležitosť zaspievať si pred ďalšími vystúpeniami. Cieľom našej púte bolo sprítomniť tajomstvo byzantskej liturgie. Naša púť pokračovala sv. liturgiou v rímskokatolíckom Chráme sv. Brigity, v ktorom bola pokrstená blahoslavená Restituta, vyhlásená za blahoslavenú Svätým Otcom Jánom Pavlom II. pri poslednej návšteve Rakúska. Liturgiu slávil rektor seminára o. Vasil Kormaník a prefekt seminára o. Daniel Šarišský. Farnosť nás prijala s veľkou úprimnosťou a pozorne vnímali spevy liturgie. K prítomným veriacim sa prihovoril o. rektor. Farnosť na nás nezabudla ani po sv. liturgii, keď pre nás pripravili pohostenie v srdečnej nálade. V nedeľu sme sa zúčastnili na sv. omši v Chráme sv. Paula v Doblingu, kde zbor vstúpil do sv. omše niektorými spevmi a po sv. omši bol krátky koncert pre prítomných veriacych. Vyvrcholením púte a nezabudnuteľným zážitkom pre všetkých bola slávnostná svätá liturgia v Dóme sv. Štefana vo Viedni za účasti asi 1000 veriacych

a turistov, ktorí neodchádzali z dómu, ale pozorne a s veľkým záujmom počúvali spevy východnej liturgie, v očiach mnohých bolo vidieť slzy dojatia a radosti pri prežívaní tohto bohatstva liturgie. Na túto sv. liturgiu do dómu prijal pozvanie aj slovenský veľvyslanec Prof. JUDr. Jozef Klimko, ktorý s nami spoločne strávil aj pohostenie v budove farnosti a k seminaristom sa prihovoral slovami povzbudenia nielen v reprezentovaní východnej liturgie, ktorá na neho hlboko zapôsobila, ale aj v príprave na svoje kňazské povolanie pre dnešnú dobu, ktorá kladie na službu kňaza veľké požiadavky. Svojím mohutným potleskom si veriaci vyžiadali ešte pár skladieb navyše, nielen v dome po sv. liturgii, ale aj vonku pred domom, kde bol zbor ocenený za každú pieseň úprimným potleskom. Poobede sme si dopriali trocha zábavy v Prátri, a potom sme ešte navštívili farnosť Ježišovho srdca, kde sme prispeli k dobrej nálade svojím spevom a priateľskými rozhovormi so slovákmi, ktorí v tomto chráme slávia svoje bohoslužby.

Domov sme sa vracali s hlbokými duchovnými zážitkami z každej bohoslužby, ale aj z poznávania Viedne, jej histórie, ktorú nám priblížil v sobotu Paul Wuthe. Chcem sa úprimne poďakovať všetkým, ktorí nám pripravili vo Viedni tieto nezabudnuteľné zážitky.

Vasil Kormaník, rektor seminára

Keď lúče môjho jasu chceli by zakryť tvoju krásu,
vtedy Michal príde, a vyzve ľud k pokániu.
Aby svätosť Tvoja škody nemala,
len láska Tvoja vyhrala
nad mojou pýchou..

Ťažko sa žije na zemi bez poriadku,
bez farieb, ktoré patria iba kvetu,
bez krídel anjela, tvojho strážcu,
bez pohľadu voňavého chleba, ktorý sýti moju dušu
bez vody z boku Pánovho, niet vlahy v mojich ústach.

Po dvojmesačnom pobyte v seminári, po dvojmesačnom zvykaní si na všetko nové, sme sa my „prváčikovia“ rozhodli pozvať svojich magistrov niekam na túru. Trochu nesmelo sme sa spýtali, či by vôbec

šli a keďže boli za, ostávalo už len vybrať miesto a čas. Po dlhšom zvažovaní sme vybrali Kapušiansky hrad, lebo je jedným z najkrajších pamiatok v okolí Prešova. Dlhو sme potom rozmýšľali nad dátumom.

Ako najvhodnejší sa nám zdal 1. november, sviatok sv. Kozmu a Damiána. Bol to

síce chladno, no ako sa prebralo k životu. veľmi náročný, no naskytol z hradu, bol p a n o r á m a krásne jesenné lesy,

skvelý typ. Zrána bolo blížil obed, aj slnko sa Výstup na hrad bol výhľad, ktorý sa nám neopísateľný. Krásna prešovského okolia, všetko ako vysnívané.

Po opekačke, a potom čo sme si obzreli hrad sme sa spoločne pomodlili šiesty čas. Na spiatočnej ceste, dolu krásnym podhradím, sme si ešte zaspievali, trochu zaspomínali na stredné školy. Plný krásnych zážitkov sme ďakovali Bohu za taký nádherný deň.

Martin, 1. ročník

„Dušu mi osviežuje. Vodi ma po správnych chodníkoch, verný svojmu menu.“ (Ž 23, 3)

Mnohí z nás sa tešia na prázdniny. Tie sú spojené s oddychom, rekreáciou, cestovaním. Mnohým však stačí voľný deň, alebo pár voľných hodín. Prvú alternatívu – voľný deň, sme využili my bohoslovci druhého ročníka. Bolo tomu tak 17. septembra. V sobotu ráno sme

sa rozhodli pre malú túru. Tento výlet sa začal hneď po raňajkách bleskovým odchodom zo seminára. Počasie však tomuto malému turistickému výletu vôbec nebolo naklonené. Už zrána bola zima a hmla. Táto nešťastná hmla nám spôsobila nemalé problémy. Najprv sme vystúpili na zlej zastávke, a potom sme zabľúdili v hmlistom lese v obci Fulianka. V tejto zlej situácii nám pomohol brat subdiakon Martin z Fulianky, ktorého nám Boh vo svojej prozreteľnosti poslal do cesty. Martin nás bezpečne previedol po lesnej ceste, popri kaplnke Panny Márie až na hrad. Keď sme sa konečne dostali hore mnohí sme si vydýchli. Tento oddych uvítal aj brat Metod. Po oddychu sme si prezreli ruiny hradu, ktoré nezdolali ani Osmani, ale až bojovníci v protihabsburgských povstaniach, ktoré sa skončili satmárskym mierom. Mnohí z bratov sa spoločne nadchli nad historickosťou hradu. (Históriou hradu nás oboznámil Peťo. Svojej úlohy sa zhostil výborne. Pozn. redakcie.) Obed vyvrcholil vytúženou opekačkou doprevádzanou gitarou a spevom brata Adama. Ďalším neprajníkom tohto výletu bol čas. Po spoločnom uvažovaní sme zistili, že sa treba vrátiť späť do seminára. Tento voľný deň sme zakončili pod hradným krížom modlitbou „Tvojmu krížu“. Dobrá nálada pretrvávala aj v autobuse pri spiatočnej ceste, aj po príchode do seminára. Z výletu sme si priniesli veľa duchovných a možno aj historických zážitkov. Mnohí bratia už aj snívajú, aby sa našiel v budúcnosti nejaký voľný deň. Mnohí sa dokonca za to aj modlia.

Peter, 2. ročník

Návšteva Ukrajiny

Cez toto leto som mal možnosť navštíviť našich východných susedov - Ukrajinu, konkrétne

oblasť Univ. Je to miesto, kde sa nachádza Svjatouspenskaja Univska lavra duchovného ustavu Teodora Studitu. V tomto monastyre žije aj náš bývalý špirituál o. Jozef Maxim. Chcel by som vás prostredníctvom tohto svedectva bližšie oboznámiť s mojimi dojmami z tohto života.

Prišli sme rovno na večiereň. Po večierni sme išli na večeru do trapeznej cerkvi (t. j. cerkov,

v ktorej mnísi jedia). Tu ma náš bývalý špirituál, o. Maxim, prekvapil, ba až zaskočil. Keď si zasadali za stôl, mňa posadil bližšie k ihumenovi a on osobne si sadol na koniec stola.

Vtedy mi to vôbec nešlo do hlavy. Ako môže kňaz s licenciátom z teológie sedieť úplne na konci ako ten najmenší? Ved' tam by som mal sedieť ja! Po chvíli som si uvedomil, že vôbec nie je dôležité aký mám titul či spoločenské postavenie, pretože pred

Pánom Bohom sme si všetci rovní. Tento monastyr je skutočným miestom modlitby a milosti. Napríklad, počas večere sa jeden mních stále modlil, keď ostatní dojedli, začal sa modliť iný mních a ten sa navečeral.

V tejto lavre sa nachádza čudotvorná ikona Presvätej Bohorodičky, pri ktorej dochádza k mnohým zázrakom. Je škoda, že takéto milostivé miesto, ktoré je vzdialené asi 50 km od Ľvova, u nás ľudia vôbec nepoznajú. Dúfam, že týmto príspevkom vzbudím u čitateľov tohto časopisu záujem o informácie o tomto monastyre, a že ho aj niektorí osobne navštívia.

Janko, 2. ročník

Stretnutie východných biskupov Európy

25. 10. 2005 Obyčajný utorok a predsa taký neobyčajný. Pre gréckokatolíkov v celej prešovskej eparchii sú to veľmi vzácne chvíle. Práve Prešov sa stal centrom stretnutia východných biskupov Európy. Podvečer, o pol piatej začala slávnostná archijerejská liturgia za účasti zidených vladykov, mnohých kňazov a veriacich. Hlavným celebrantom bol hosťiteľ, vladyka Ján Babjak. Homíliu predniesol košický exarcha Milan Chatur. V kázni hovoril o duchovnosti, ktorá je nad tradíciou. Po svätej liturgii sa vladykovia modlili pri ostatkoch našich blahoslavených. Neskôr si prezreli biskupskú rezidenciu.

26. 10. 2005 V stredu doobeda vladykovia pokračovali v prednáškach, ktoré boli pod záštitou profesora Cyrila Vasil'a. Pred obedom sa konala v Exercičnom dome sv. Ignáca tlačová konferencia. Na otázky odpovedali vladyka Babjak, Hlib a kardinál Huzar. Na tejto konferencii sa zúčastnili aj bratia bohoslovci. Toto stretnutie

bolo pokračovaním predošlého stretnutia v Ríme. Vladykovia sa chcú počas týchto stretnutí viac spoznať, a tiež plánujú riešiť problémy, ktoré sa týkajú našej cirkvi. Podvečer, tak ako včera vladykovia slúžili archijerejskú svätú liturgiu v katedrálnom chráme Jána Krstiteľa. Hlavným slúžiteľom bol Jeho Blaženosť Ľubomyr kardinál Huzar. Vo svojej kázni vyzdvihol vladyka chrám ako miesto prebývania Boha. Svätú liturgiu doprevádzala spevom skupina Zboru sv. Romana Sladkopevca. Po svätej liturgii sa vladykovia zúčastnili na koncerte pani Servickej a pani Kandráčovej.

Dňa 27. októbra zažilo svidnícke farské spoločenstvo udalosť, ktorá sa zapíše veľkými písmenami do kroniky farnosti. V novopostavenom chráme Božej múdrosti s kaplnkou sv. Paraskevy sa zišlo 18 východných katolíckych biskupov. Na čele tejto slávnosti bol Jeho blaženosť Ľubomyr kardinál Huzar, kyjevsko – haličský vyšší arcibiskup. Pred samotnou liturgiou mali vladykovia čarokrásny výlet do prostredia Červeného kláštora a po ňom po drevených perlách našej cirkvi, drevených chrámoch karpatského oblúka. Sláveniu Eucharistie predsedal vladyka Włodzimierz Juszczak, wroclavsko – gdaňský eparcha z Poľska, a homíliu o Eucharistii predniesol emeritný eparcha Ivano – frankovský a bývalý rektor ukrajinského kolégia sv. Jozafáta v Ríme vladyka Sofron Mudry. Krásnou sa stala rozlúčková a súčasne ďakovná reč kardinála Huzara, v ktorej sa z celého srdca za všetkých bratov biskupov poďakoval za pohostinstvo domácomu vladykovi Jánovi Babjakovi SJ. V svojej reči tiež spomenul krásnu a jednoduchú pravdu o tom, ako sme sa v tomto slávení Eucharistie stali všetci jedným. Aj keď sme rozdielni, aj keď sme z rozdielnych krajín, táto Eucharistia nás všetkých spojila. Na túto milú slávnosť, v ktorej sa aj Svidníčania stali účastníkmi na Božskej liturgii, ktorá sa ustavične slávi v nebi, v prítomnosti samého Boha len tak skoro nikto zo zúčastnených nezabudne.

Martin, 2. ročník a Matúš, 4. ročník

Príd' sa nasýtiť

Cítiš ten pohľad na svojej dlani?

Oči privreté na ústach svojich pier?

Je to azda vietor nehy len pre Teba?

Je to svetlo tvojho srdca, ktoré vraví:

Príd' a nasýť sa pokojom lásky, z ktorej vyviera

radosť, láskavosť, miernosť, zhovievavosť.

. To je to ovocie lásky, ktoré ti ponúka tvoj Pán.

Igor, 6. ročník

TOTÁLNA PORUCHA ?!

(nie je to o defektoch, aj keby sa to tak na prvý pohľad mohlo zdať)

Drahí súrodenci v Kristovi! Prepáčte, že prerušujem Vaše myšlienky, ale rád by som Vám vydal svedectvo ako sa nebeský Ocko užasne stará.

Myslím si, že viac menej každý kresťan vo svojom živote zažíva menšie alebo väčšie zážitky a skúsenosti s naším Bohom. Aj ja ako obyčajný kresťan som mal možnosť zakúsiť silu Pánovho ramena a nehu jeho lásky cez tohtoročné letné prázdniny. Akosi to tento rok vyšlo tak, že som vďaka vladykovmu povoleniu a ochotnej pomoci jedného kňaza mohol vycestovať do Talianska, aby som sa naučil bľabotať v jazyku tohto národa. Odrazu predom mnou stáli poodchýlené dvere do sveta a ja so zatajeným dychom som čakal, čo všetko ma prekvapí hneď ako prekročím ich prach. V podvedomí som však tušil, že tieto prázdniny nebudú iba o „dovolenkovaní“ v Toskánsku, ale že náš dobrý Pán mi ešte zamieša karty, aby som tak ľahko nezabudol na prázdniny s ním. No a teraz už môžem naozaj čestne prehlásiť, že som prežil prázdniny, na ktoré nezabudnem asi po celý svoj život. Bol to nádherný čas, kedy som Pána cítil užasne blízko seba. Lepšieho spoločníka som si vybrať nemohol. Alebo si on vybral mňa?

Ak sa niekomu prázdniny spájajú s vôňou dobrodružstva, tak mu chcem povedať, že aj Ježišovi..., lebo stráviť noc s bezdomovcami na staničnej lavičke, tak to zaváňa nielen dobrodružstvom... A ak by si náhodou niekto myslel, že Ježiš je nudným spoločníkom, tak vám musím povedať, že tieto prázdniny ma naučili neočakávať očakávané a očakávať neočakávané, lebo ubytovanie, ktoré bolo isté, zrazu nebolo a keď sme už neočakávali nič, tak sme dostali ubytko doslova kráľovské a jazykový kurz, ktorý mal byť na 100%, tak skoro nebol... Malo to teda poriadne ďaleko do nudy!

Na druhej strane Ježišova láska a nežnosť sa v plnosti prejavila v rodine Nichelovcov, v ktorej som objavil svoj druhý domov a bezpečný prístav. Z celého srdca ďakujem Bohu, že mi dovolil spoznať týchto božích človečikov a prilnúť k nim s takou láskou.

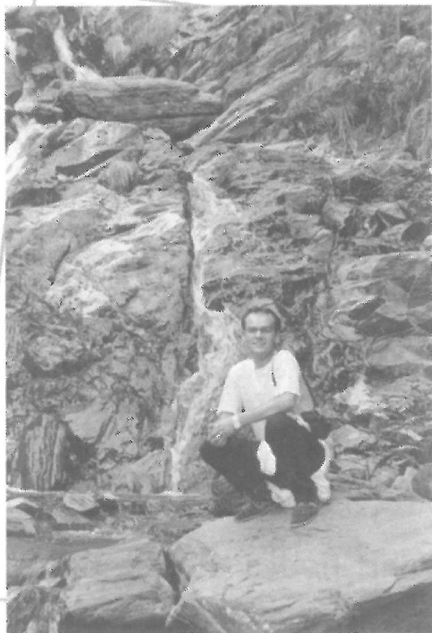
No a ako to dopadlo s mojim „parlovaním“? Chcem podotknúť, že keď som išiel do Talianska, tak som okrem „si“ a „no“ nevedel ani jedno iné talianske slovo. Dva dni predtým ako som sa prisťahoval k Nichelovcom (bývali sme celý týždeň v kňazskom seminári v Mantove) som sedel v kaplnke a pýtal sa Pána, kam to všetko smeruje a aký má zmysel, že sme do Talianska vôbec pricestovali, keď všetko je úplne naopak a dokonca to vyzerá, že o dva dni už aj tak budem doma. Tak som si len tak otvoril Sväté Písmo a pohľad mi padol na Mudr. 7,15: *„Nech mi Boh dá hovoriť tak, ako si to želám, a tak myslieť, by to hodné bolo toho, čo som dostal do daru.“* Hovorím si: „Pane, veď to vyzerá ako prísľub! No..., neviem síce ako, ale tuším, že ty to s tým kurzom nejako zariadiš.“ A on fakt zariadil. O dva dni som bol už u svojich drahých Nichelovcov. Ja

c e l k o m
idylicky, ale
stáli celkom cudzí
hneď večer, keď sa
k o m u n i k o v a ť .
na obed, lebo ujo
dôchodku, teda
sa veľmi živo

viem, teraz to vyzerá
jednoducho, priam
predtým tam predou mnou
ľudia. Horúco začalo byť
so mnou pokúšali
Pokračovalo to aj ráno a
s tetou, ktorí už boli na
nechodili nikam,

zaujímal o svojich cudzokrajných hostí (býval som totiž ešte s jedným chalanom). Za normálnych okolností by takýto záujem potešil a jemne lichotil, ale... ja som si pripadal ako totálna porucha! Ani jedno slovo som im nerozumel! Totálne tupý výraz tváre, uši napnuté na počúvanie a ... nič. Totálne zúfalstvo. Pri komunikácii som sa teda snažil viac využívať neverbálne prostriedky a prišiel som na to, že bez tejto skúsenosti by som asi nikdy nezistil, čo všetko sa dá ukázať... Ale ani toto mi nie vždy pomohlo. Stali sa napríklad také veci, že keď sme komunikovali počas obeda, tak cez výrazy tváre, rýchlosť a spôsob reči a za pomoci tých pár slovíčok, čo som sa už stihol naučiť som vydedukoval, že na priamo položenú

otázku, mal by som odpovedať „áno“, teda „si“. Lenže, keď som potom videl tie výrazy tváre, ktoré nechápavo pozerali teraz pre zmenu na mňa a netušili či mi to majú vysvetľovať ďalej, alebo vybuchnúť od smiechu, som pochopil, že odpoveď bola riadne od vecí... Ešte, že mi Pán nadelil zmysel pre humor... O dva dni ma však ale aj ten prešiel. Zúfalý a bezmocný som sa posadil na dvore na trávu so Svätým Písmom na kolenách a začal si vylievať dušu pred Pánom. Bolo to skutočné vylievanie, lebo po lícach sa mi kotúlali krokodílie slzy. Keď som potom už k slovu pustil aj Boha, tak mi ukázal na ten citát z BS, ktorý som pre dvoma dňami čítal.

„Tak dobre“, povedal som si: „ty si všemohúci Boh a nič ti nie je nemožné. Dokazuješ mi to odkedy som v Taliansku. Tak budem prosiť Svätého Ducha o pomoc. On keď zostúpil na Turíce na učeníkov, začali rozprávať mnohými jazykmi. Ty si tiež Duch, ktorý dáva múdrosť a poznanie. Tak budem o ňu prosiť. Veď prečo by si nemohol urobiť to isté teraz tu som mnou, čo si urobil s učeníkmi pred 2000 rokmi.“ Modlil som sa teda k Duchu Svätému a nevynechal som túto modlitbu ani jeden deň.

A verte, či neverte! Nech je naozaj oslávený náš dobrý Pán! Na druhý deň som im začal rozumieť viac a o dva dni s tým už neboli ťažkosti. Svoje pantomimické schopnosti som mohol odložiť opäť do zálohy. Uvedomujem si, že to naozaj nebolo z mojej sily a mojich schopností, keď som po necelom týždni u Nichelovcov im vysvetľoval rozdiel medzi východným a západným obradom. Jasné, nebola to perfektná taliančina, ale rozumeli mi a ja som rozumel im. Veľmi som si uvedomoval, že Boží Duch pôsobí aj teraz. V škole som nemal žiadne ťažkosti. Popoludní som sa učil približne dve hodiny, počas ktorých som si stihol napísať aj domáce úlohy, na rozdiel od svojich kamarátov, ktorí nad knihami a slovíčkami strávili až neuveriteľných 6 – 7 hodín denne. Ja som ten čas využil na vybl'abotávanie sa s Nichelovcami.

Bol to pre mňa naozaj požehnaný čas a nevymenil by som ho ani za tisíc iných chvíľ.

Laco, 6. ročník

Ročníkový výlet tretiakov

Bolo krásne, ba až nádherné jesenné počasie. V tomto ročnom období je úžasný čas „babie leto“. Ôsmeho októbra som sa rozhodol zobrať mojich spolubratov na vrch Zobraná.

Celodennú vychádzku sme nazvali ročníkový výlet. Pozorne sme sledovali predpoveď počasia. Celý týždeň pred očakávanou sobotou bolo nádherné – až do sobotného rána. Budíček sme mali o šiestej a ja som bol hneď pri okne. Bolo po radosti – vonku bola hustá hmla. Išiel som na rozjímanie. Nedarilo sa mi ani sústrediť a kládol som si otázky: „Prečo je dnes také počasie? Prečo ešte dnes nemohlo byť pekne?“ Bol som smutný z toho, že výlet sa asi nevydarí podľa mojich predstáv. Hneď po rozjímaní nasledovala liturgia. Pred začiatkom liturgie som sa ešte stále pýtal a dodal som: „Pane, veď ja som sa modlil za tento výlet a prosil som ťa, aby sme nezabúdali ani na tomto výlete na Teba, a aby si bol pri nás.“ Začala sa liturgia, a ako sa blížila ku koncu, aj hmla sa akosi strácala. Po liturgii už bolo po hmle a začalo sa ukazovať aj slniečko. Po raňajkách sme utekali do áut, ktoré nás priviezli do mojej rodnej dedinky Dúbravy. Odtiaľ sa začala naša dvojkilometrová pešia túra do obce Mirkovce. Tu sa začal, ako to chlapci nazvali „skutočný výlet“. Prešli sme cez potok a začali šľapať do kopca. Stúpanie bolo mierne, išli sme po mokrej, rosou zmáčanej vysokej tráve. Chlapci už mali premočené topánky. Po asi polhodinovej etape sme konečne dorazili pod náš cieľ, ktorým bol výstup na vrch Zobraná, vysoký 610 metrov. Rozdelili sme sa do dvoch skupín. Prvá skupina: Mirón, Jožko, Robo išli náročnejšou trasou, hoci ju vôbec nepoznali. Druhá skupina: Emil, Miro, Martin a ja sme kráčali po menej náročnej trase. Konečne po hodine stúpania s batohmi na pleciah sme dosiahli vrchol, kde nás už čakali „traja dobrodruhovia“, t.j. prvá skupinka. Rozdelili sme si úlohy: prví rozkladali oheň, druhí znášali drevo a ďalší robili lavičky na sedenie.

Keď sme už všetko pripravili, začali sme opekať a zároveň sa sušiť pri ohni.

Pred samotnou opekačkou sme sa modlili a d'akovali Bohu za túto spoločnú chvíľu a prosili o šťastný návrat. Keď už oheň začal strácať na sile, tak sme sa naháňaním a skrývaním snažili zohriať. Prišiel čas vrátiť sa naspäť. Zbalili sme sa a začali schádzať dole. Pod kopcom sa nám ukázala nádherná krajina ako na dlani. Bola jasná obloha

a nás príjemne hrialo slnko svojimi jesennými lúčmi. Vtedy som si uvedomil aká slabá bola moja viera, ako málo som dôveroval Bohu, a že som výlet vôbec neodovzdal do Božích rúk. K nám domov sme sa vrátili tou istou cestou. Dobré nám padlo mamkine pohostenie i rozhovor s o. Martinom Chudíkom a mojimi rodičmi o tom, čo sme zažili. Nadišiel čas na návrat. Nasadli sme do áut a vrátili sa do seminára plní zážitkov a spomienok na krásny ročníkový výlet.

Pavel, 3. ročník

Ocenenie pre kňazský seminár P. P. Gojdiča v Prešove

3. júna 1990 pod Kojšovskou hoľou, z úpätia ktorej vyvierajú pramene priehľadnej krištáľovo čistej vody, navrátili iný prameň - prameň humanitnej pomoci. Položili sa základy pre humanitu, ktorá mala otvárať ľudské srdcia pre utrpenie zdravotne postihnutým a sociálne odkázaným deťom.

Počas uplynulých 15 - tich rokov Humanitná spoločnosť HUMANITA PRE ŽIVOT zorganizovala 202 podujatí a vyzbierali takmer 1 700 000 korún. Nepatrný podiel mali na týchto podujatiach aj seminaristi ,ktorý v programe, Modlitba za Slovensko a v týždennej zbierke v obchodnom dome Tesco, kde pozývali k otvoreným srdciam všetkých ľudí prichádzajúcich na predvianočné nákupy. Bolo pre mňa, rektora seminára veľkou ct'ou, keď medzi ocenenými som mohol v Štátnom divadle

v Košiciach prijať uznanie a pochvalu pre seminaristov kňazského seminára P. P. Gojdiča z rúk zakladateľa tejto humanitnej činnosti, JUDr. Jozefa Janikova.

Celé podujatie, ktoré sa uskutočnilo 14.septembra 2005 bolo pod patronátom primátora mesta Košice JUDr. Zdenka Trebuľu.

Som vďační seminaristom, že svojím ľudským a dôstojným konaním prispeli troškou k zmierneniu utrpenia detí .

Vasil Kormaník, rektor seminára

My a náš program

„Za rána zvestovať tvoju dobrotu a tvoju vernosť celú noc.“ Slovamí tohto žalmu by som začal svoje krátke rozprávanie o našom programe v seminári.

Ráno je čas, keď má človek najväčší problém premôcť svoje telo, premôcť svoj spánok. Každý ho môže využiť ako vie, buď ho môže prereptať, alebo položiť Kristovi, ako svoju obeť, ktorá ho má posväcovať po celý deň. Už tu by sa mala začať naša modlitba, keďže od večerných modlitieb, až po koniec liturgie trvá čas pre naše stíšenie. Ako každý deň kresťana sa má začínať modlitbou, aj náš deň sa začína modlitbou žalmov a iných modlitieb, ktoré zložili naši svätí otcovia, poväčšine je to buď prvá či tretia hodinka a v stredu pravidelne prinášame Pánovi modlitbu utierne. Tieto modlitby sa snažíme prednášať podľa poriadku našej tradície, aj keď musíme hľadiť na to, že sme dosť silno zviazaní časom, keďže o ôsmej musíme byť už na prednáškach. Po rozjímaní nad Svätým Písmom, po vhlbení sa do oceánu Božích slov naplňajúcich nás nevýslovnou Božou múdrosťou, sa začína vrchol dňa. Možno je divné, že vrchol dňa je hneď na jeho začiatku, ale pre všetkých kresťanov je liturgia centrom života a preto je na začiatku, aby sme sa mohli celý deň živiť prúdmi vody, ktoré vytekajú z Krista v Eucharistii.

Tolko krátky exkurz po našom zaujímavom rannom programe. Myslím, že stojí za to.

Michal, 4. ročník

Pastoračný ročník

„Oni sa rozišli a všade kázali. Pán im pomáhal a ich slová potvrdzoval znameniami, ktoré ich sprevádzali.“ (Mk 16, 20)

Aj tohoto roku si bohoslovci nášho seminára vykonávajú svoju pastoračnú prax v rôznych zariadeniach. Oslovili sme ich, aby nás poimformovali o svojej pracovnej náplni „vonku“. Tu sú ich odpovede.

Slavomír Tarasovič

Pastoračný ročník vykonávam na SOU pre sluchovo postihnutú mládež v Prešove, kde vyučujem náboženstvo nedoslýchavých a hluchých žiakov, prvý a druhý ročník. Posunkovú reč sa učím priebežne, podľa témy vyučovacej hodiny, pričom veľa sa naučím už tým, že sa nachádzam v prostredí medzi nepočujúcimi. V tejto oblasti ma vedie katechéta pre sluchovo postihnutých, p. Darina Petriková, ktorá prišla s myšlienkou vytvoriť učebnice pre nepočujúcich, pričom tejto myšlienke sa už venuje niekoľko rokov aj v spolupráci s bratmi bohoslovcami z nášho seminára. Hlavná náplň mojej práce spočíva v príprave učebníc náboženstva pre sluchovo postihnutých. Aby učebnice boli pre žiakov pútavé a zaujímavé, a to najmä pre sluchovo postihnutých, ktorí kvôli sluchovému obmedzeniu používajú najmä zrak, veľkú časť učebníc tvoria názorné obrázky a kresby, ktoré kreslím k danej téme. Duchovne ma teraz vedie o. Jozef Mareta, ktorý ma okrem iného na starosti aj pastoračiu nepočujúcich žiakov. V jeho farnosti Ruská Nová Ves môžem byť účastný reálnych problémov, radostí a starostí tak kňaza ako aj obyčajných ľudí a tak spoznávať skutočný život a živého Boha, ktorý mocne koná každý deň.

Milan Diheneščík

Mojím pôsobiskom počas pastoračného ročníka je Základná internátna škola pre sluchovo postihnutých v Prešove. Vyučujem tu náboženstvo v triedach so žiakmi s poruchami reči, aj v triedach s nepočujúcimi žiakmi. Okrem toho spolupracujem na príprave učebníc náboženstva pre sluchovo postihnutých. Keďže sa týmto žiakom venujem od prvého ročníka môjho pobytu v seminári, táto služba pre mňa nie je nová, a tak som sám chcel vykonávať pastoračnú prax práve na tejto škole. Spolupráca

seminaristov s katechétkou pre nepočujúcich žiakov p. Darinou Petríkovou funguje už veľa rokov a je veľkým obohatením pre obe strany. Starší bratia, ktorí sa tejto služby venovali, oslovili vždy ďalších mladších, a tak sa vytvorila štafeta tejto služby, ktorá funguje až dodnes.

Som vďačný Bohu, že môžem svojou službou pomôcť týmto žiakom budovať ich vzťah k Bohu a chcem na tomto mieste poďakovať aj všetkým bratom bohoslovcov, ktorí akokoľvek prispeli k tejto službe.

Pavol Mihajlo

Na pastoračnom ročníku som v redakcii časopisu Slovo. Mojou náplňou práce v tomto roku je redaktor v Slove. To zahŕňa široké spektrum prác, ktoré sú tu potrebné. Ako to môže vyzeráť v redakcii takého časopisu alebo novín? Redaktor musí mať aktuálny prehľad čo nové sa deje vo svete, aby do časopisu mohol dávať články, ktoré by boli zaujímavé pre čitateľa. Toto tu robím ja. Pozerám a zbieram informácie o nových udalostiach. Do redakcie chodí aj rôzna pošta, ktorej obsahom sú aj články na uverejnenie. Zapisujem poštu, prezerám články, ale najviac ma baví anketa. Pri ankete prichádzam do styku s mnohými ľuďmi, a niekedy sú mi aj povzbudením. Mám z toho veľkú radosť, keď som povzbudený ľuďmi, ktorých stretávam práve skrze túto anketu. A čo je ešte mojou náplňou? Samozrejme aj prepisovanie rôznych článkov. To ma takisto celkom baví, pretože články a príspevky, ktoré prepisujem môžem prečítať skôr ako budú v tlači. A tie častokrát tiež slúžia na povzbudenie.

Michal Pavlišinovič

Svoj pastoračný ročník trávim na Gréckokatolíckom biskupskom úrade v Prešove, konkrétne vo výpočtovom stredisku. Mojou úlohou na tomto pôsobisku je pomáhať a svojimi skúsenosťami prispievať k tomu aby všetko „klapalo“ tak ako má. Či už sa jedná o údržbu, opravu a inštaláciu počítačového hardvéru a softvéru, administratívne práce, update novej gréckokatolíckej stránky www.zoe.sk, ale aj o pomoc ktorá vyplýva z udalostí ktoré sa uskutočňujú na biskupskom úrade. Z tých posledných spomeniem kňazský deň Prešovskej eparchie, stretnutie gréckokatolíckych biskupov Európy ktoré sa uskutočnilo v dňoch 25. – 27. októbra 2005. Okrem toho súčasťou pastoračného ročníka je aj nadobúdať liturgickú prax, konkrétne ja ju vykonávam vo farnosti Prešov - mesto v Katedrále sv. Jána Krstiteľa, kde spolu s ďalšími dvomi mojimi spolužiakmi asistujeme pri božských liturgiách, kantorujeme a pod.

Peter Demjanovič

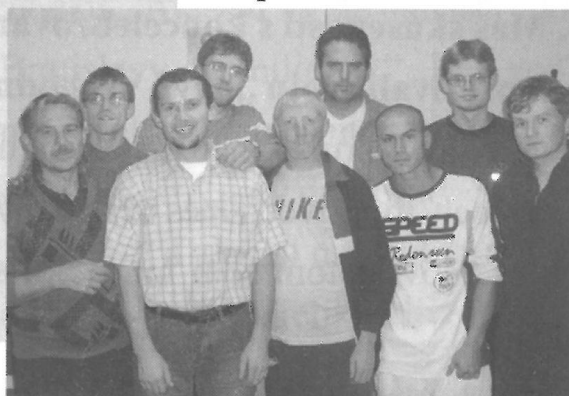
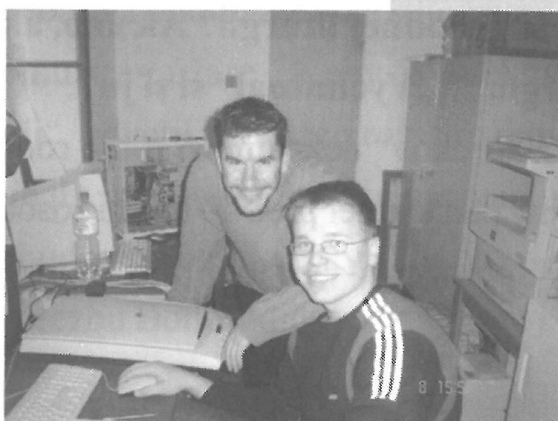
Volám sa Peter a som na pastoračnom ročníku na Gréckokatolíckej diecéznej charite v Prešove. Spolu so mnou sú tu aj moji bratia Michal, Ľubo, Jaro a Mit'ó . S ľuďmi bez domova sme v podstate dennodenne. Možno, keď sa spomenie v tvojej blízkosti slovo bezdomovec, predstavíš si človeka, ktorý si svojou ľahostajnosťou ku všetkému zbavil svoj život. S takýmto nechceš mať nič spoločné. To je jeho problém. Ale aj ten najchudobnejší, najbiednejší je takisto Božím dieťaťom, ako som ja a ty. Taktiež aj on môže dosiahnuť večný život rovnako ako aj my. Aj on má slobodnú vôľu, a môže si vybrať medzi dobrom a zlom. Môže prijať Ježiša Krista do svojho srdca, alebo postaviť sa proti nemu. Aj on rovnako ako aj my túži po láske, objatí či po porozumení. Má svoje plány, sny. A na viacerých z nich aj vidno, že im chýba skutočný domov. Samozrejme, aj keď im charita cez svojich pracovníkov poskytuje lásku, porozumenie, zhovievavosť či domov. Vidieť, že ich túžba je väčšia, a tou túžbou je mať vlastný domov. Niektorí sa o to snažia, ale niektorí sú voči tomu ľahostajní.

Na záver ...

Slávna nositeľka Nobelovej ceny Matka Tereza obväzovala jedného dňa v indickom slume rany na smrť chorého malomocného. Americký turista, ktorý ju pri jej hroznej práci sledoval, ju požiadal, aby mu dovolila odfotografovať ju. Matka privolila a turista, ktorý videl, s akou nehou táto žijúca svätica obväzuje krvácajúcu a páchnucu dieru na mieste, kde mal kedysi malomocný nos, vyhlásil: „*Sestra, robotu, ktorú robíte, by som nerobil ani za milión dolárov.*“

„*Ani ja, priateľu,*“ odpovedala Matka Tereza, „*ani ja.*“

spracoval Peter, 2. ročník

„Vyspovedali sme...“

...kapucína Michala Hirka

– člena skupiny „KAPUCÍNI A STANLEY“

Večer, 13. novembra 2005, zavítali do rímskokatolíckej farnosti Prešov-Sekčov vzácni hostia – bratia kapucíni a pesničkár Stanley... Prišli sem osláviť desiate výročie kapely a podeliť sa s radosťou z vydania nového CD. Po koncerte sme oslovili jedného z kapucínov – brata Michala Hirka, aby sme ho trochu „vyspovedali“...

1. Vraj máš v rodine gréckokatolíkov... Aký máš vzťah k východnému obradu?

Môj vzťah k východnému obradu rovná sa vzťahu k mojim predkom. Žena, ktorej som sa pred 33 rokmi narodil, bola pokrstená gréckokatolíckym pánom farárom, pretože jej otec, Ján, bol gréckokatolík. Napokon celá rodina z maminej strany je východného obradu. Kto pozná dedinku Dargov, je ešte o čosi bližšie trojrozmernosti tejto odpovede. Moje prvé miništrantské aktivity sú spojené práve s miestnou cerkvou. Starý otec Ján Havrila dlhé roky kantoroval. Moje miesto bolo po jeho boku. Na povel: „Už môžeš“, som tak hrdo zacengal, až som si myslel, že bezomňa by snád liturgia ani nebola platná. To som bol ešte naozaj veľmi malý. Keď som sa v dvanástich priznal k túžbe po kňazstve, dargovská časť rodiny si ma v dobrom doberala, aby som „emigroval“ k ich obradu - vraj sa budem môcť aj oženiť, aj byť kňazom. Bral som to ako fór, pretože ma lákalo ešte aj čosi iné, ako len samotné kňazstvo. Po rokoch vidím tento fenomén v našej cirkvi (ženatý kňaz) ako vzácny drahokam uložený vedľa ďalších cenných kamienkov typu: neženatý kňaz, zasvätený laik, manžel nekňaz, atď.

2. Máš skúsenosti s koncelebrovaním pri východnej liturgii? Ak áno, ako si prežívali svoju „prvú východnú liturgiu“? „Vychutnal“ si si ju?

Priezvisko Kerul'-Kmec nie je asi nikomu z „grékov“ neznáme. S touto rodinou som spätý celý môj život. Dnes už nebohý dôstojný pán takmer pred 40 rokmi zosobášil mojich rodičov, potom som mu - ako som už spomenul - asistoval pri liturgii, až prišiel

deň, keď som sa prostredníctvom hudby a nášho laického súkapelníka Stanleyho spoznal trochu bližšie s jeho synom Štefanom Kerul'om-Kmecom. Bolo to v Porostove blízko ukrajinskej hranice. „Budeš koncebrovať?!“, zaznela jedno nedeľné ráno opytovacia veta s výkričníkom na konci. A tak som vstúpil do úplne neznámych vôd. Vraj sa nemám ničoho báť, len mám v duchu čítať všetko, čo mi bohoslovec ukáže. A ten mi ukazoval naozaj všetko, stranu za stranou. A ja som čítal a čítal. Som presvedčený, že v ten deň som si utvoril „osobák“ v hodinovke. Možno aj zo 50 strán husto písaného textu. Oči som mal spotené od besného tempa, načo sa dôstojný pán Štefan flegmaticky naklonil a povedal: „Ale aj vnímaj, čo čítaš.“ To bola moja prvá skúsenosť s grécko-rímskou koncelebráciou. Odvtedy ich už bolo viac. Už som trochu smelší, už aj pospievam, aj keď ľudia zavše tvrdia: „Otče, spievali ste síce pekne, ale úplne ináč ako náš pop“.

3. Čo sa Ti najviac páči na východnom obrade, speve?

Táto odpoveď nebude konvenčná. Z celého východného obradu sa mi najviac páči zbúraná dargovská cerkev, interiér sečovskej cerkvi, mnou ešte neprebádaná symbolika liturgie, zaujímavé názvy liturgického náčinia (z toho množstva si pamätám len stichar). Mnohí sa budú čudovať, ale spev nie je pre mňa doménou. Určite je krásny, ale od prírody v sebe nemám vyvynuté bunky liturgického spevu. Aj v našom obrade je pre mňa spev viac povinnosťou ako srdcovkou. Na druhej strane, keď ho počujem z úst niekoho iného, a ten niekto je ozaj spevák, padám do kolien, pretože viem, že Boh je blízko.

Posledná vec, ktorú som špekuloval nespomenúť, ale nedá mi, je drevorezba v novej dargovskej cerkvi. Tá mi je zo všetkého naj naj najmilšia. Moja stará mama, za slobodna Sokirková, mala „bráču“, Janka. Bol poľovník a mal rád les. Neskôr, keď pušku oprel o stenu a hlaveň stratila vôňu pušného prachu, začal sa venovať rezbárčine. Často som k nemu chodieval a on mi ukazoval, čo všetko urobil. Tešil sa zo života a z obdobia života strávenom na dôchodku. „Ale veď vy ste umelec“, povedal som mu raz v úžase. „Keby to videl niekto z Bratislavy, ste milionár.“ „Hej, veď už tu aj boli“, odvetil, „a chceli robiť rozhovor do novín, ale ja som na nich vytiahol pušku, že nič im nepoviem, lebo ja nie som umelec, ale len obyčajný drevorúbač.“ „Mišku, toto bude do našej cerkvi. Co poviš, jak še ci bači?“ a ukázal na velikánsku načatú drevorezbu Bohorodičky. Keby som bol len o jeden - jediný dielik citlivejší ako som,

aj by som zaslzil. Nádhera. Dlho som si nosil v sebe ten obraz. Už aj z toho dôvodu, že „kresny“ ma poveril výberom rámu pre obraz. Jedného dňa, snád' po roku, som dostal informáciu, že Janko Sokirka je na pokraji medzi životom a smrťou. Hned' sa mi v mysli popri Otčenáši vybavil aj načatý obraz. Prešiel čas a z najhoršieho bol von. Stretli sme sa. Dlátkom dokončoval posledné cifry na obraze a na moju otázku, či nemal strach, že túto robotu už nedokončí, sa usmial a trochu záhadným tónom povedal: „Ta ja znal, že Matička Boža me neochabi umric skorej jak to dokončim.“ Obraz bol slávnostne inštalovaný, načo „kresny“ po niekoľkých mesiacoch odcestoval do neba.

Za rozhovor ďakuje Kamil, 2.ročník

Opýtali sme sa minuloročných šiestakov...

Meno a priezvisko: o. Igor Cingel'

1. Kde teraz pôsobíš?

Pôsobím ako kaplán vo farnosti Prešov – mesto.

2. V čom vidíš rozdiel medzi životom v seminári a životom „vonku“?

Hlavný a podstatný rozdiel vidím predovšetkým v tom, že život „vonku“ je reálnejší. Mnohé situácie sú také, o ktorých sa mi v seminári ani len nesnívalo a to som v pastoračii ešte len necelých 5 mesiacov.

3. Predstav si situáciu: Si opäť v seminári. Čo by si urobil inak ako predtým? Čomu by si venoval viac času?

Čo by som urobil inak, neviem teraz odpovedať. Ale určite, keby som sa mal dnes opäť rozhodnúť pre kňazskú službu a život v seminári, urobil by som to.

A čomu by som venoval viac času? Tak nato viem odpovedať úplne presne, pretože som sa nad tou otázkou už viackrát zamýšľal. Jednoznačne by som v seminári viac času venoval modlitbe a tichému sedeniu v kaplnke. Lebo vidím, že mi to teraz dosť chýba a keď si neustrážim čas, tak je to veľmi biedne. Vidím teraz skutočnosť, že čo človek čerpal v seminári za šesť rokov do svojho vnútra, teraz je toho plný. Keby som to mohol vrátiť, tak by som viac načerpával z Božej prítomnosti a Božieho slova. Veľa veci v seminári človek nemôže ovplyvniť. Nezávisia od neho. Ale ako využije voľný čas, môže ovplyvniť. Seminár je požehnaným miestom, čo sa týka modlitby, lebo je tam kaplnka otvorená 24 hodín denne. Zažíva v ňom človek krásne spoločenstvo spolubratov v živote i pri modlitbe a to Vám tak trochu závidím. Využívajte

ten čas, lebo je to čas, ktorí pre nás pripravil Boh, aby sme ho naplnili tými správnymi vecami.

Bol to krásny a požehnaný čas. Ak ho človek prežíva naplno, zažije krásne veci, ktoré zostávajú vpísané do srdca navždy. A aj ten čas odchodu človek vníma ako plnosť času a prípravu na štart ako skončenie šesťročnej prípravy a postavenie sa do reálnych situácií. Čím sa človek počas tohto obdobia naplní, to bude aj dávať.

Meno a priezvisko: *Milan Kandráč*

1.Kde teraz pôsobíš?

Momentálne študujem na Pápežskom Orientálnom Inštitúte v Ríme. Ubytovanie je v kolégiu- Russicum, kde žijeme spolu katolíci s ortodoxnými bratmi. Hneď oproti nám je bazilika Santa Maria Maggiore, pre nás význačná hlavne v spojení so životom sv. Cyrila a Metoda a ich prekladmi bohoslužobných kníh, ktoré používame dodnes aj na Slovensku.

2.V čom vidíš rozdiel medzi životom v seminári a životom „vonku“?

Tento rok bol pre Cirkev vyhlásený za rok Eucharistie. Prítomnosť Boha v Eucharistii je tá istá v nejakej malej útulnej drevenej cerkvi, ako aj hocijakej bazilike z mramoru. Keď toto tajomstvo každý prijme za svoje, potom už len platí, že ak svätosť vstúpi do času, každá sekunda sa stáva spasiteľnou. Nakoľko je človek vtelený duch (veľmi zjednodušene povedané: má dušu a telo), bolo by z tohto pohľadu dobré, keby nebolo rozdielu v živote v seminári a v živote vonku.

Keď som prišiel do Ríma, hneď som sa pýtal jedného „domorodca“, kde je mu lepšie- doma či tu? Pamätám si, že sa vtedy usmial a odpovedal: „Mne je dobre doma a aj tu.“ Povedal pravdu, ktorá ma uspokojila, lebo všetok čas, ktorý máme (či už v seminári, alebo vonku) je „milostivý čas, je deň spásy“ (2 Kor 6, 2) Z toho potom vychádza aj jedna pravda: kto nosí nebo v sebe nájde ho všade (prirodzene, môže to byť aj naopak).

3.Predstav si situáciu: Si opäť v seminári. Čo by si urobil inak ako predtým?

Čomu by si venoval viac času?

Nemenil by som nič. Už asi v 3. stor. pred Kristom píše svätopisec v knihe Prísloví: Všetko má svoj čas, čas stavať, čas váľať, čas hľadať (niečo), čas strátiť (niečo), čas mlčať, čas prehovoriť,.....toto všetko má svoj zmysel a je vynikajúce, keď sa tým „v dobrej vôli“, buduje Božie kráľovstvo.

Meno a priezvisko: o. Rastislav Firment

1. Kde teraz pôsobíš?

Ako kaplán na sídlisku III. v Prešove.

2. V čom vidíš rozdiel medzi životom v seminári a životom „vonku“?

Je to už úplne iné ako v seminári, pretože žijem v iných životných rolách. Teraz nie som bohoslovec ale kňaz, som ženatý a uvedomujem si väčšiu zodpovednosť. A tieto roly sa zatiaľ učím žiť. Ale som veľmi šťastný a spokojný. Je to síce mnohokrát ťažšie ale o to radostnejšie. Viem, že čo utváram vo svojom živote to budem aj mať. Druhá stránka veci je, že v seminári bol presne stanovený poriadok. A myslím si, že poriadok sa dodržiaval až veľmi prísne a niekedy zákonnícky. Zase v pastoraácii je mnohokrát flexibilita a dá sa vytvoriť čas keď ho potrebujem. Čo v seminári sa mi to zdalo mnohokrát nemožné.

3. Predstav si situáciu: Si opäť v seminári. Čo by si urobil inak ako predtým? Čomu by si venoval viac času?

Ináč by som si rozdelil čas a viac ho využíval na lepšie a rozumnejšie veci. To čo mi najviac chýba a čomu by som určite venoval viac času by bolo štúdium Svätého písma, či už starého alebo nového zákona.

Roždestvo

Ja tápam v tme.

Všetko v mojom vnútri slúži zmätku,
a ja badám vôkol seba klieťku.

Som už na dne?

V diaľke vidieť kopec svetiel.

Smädny ísť k ním? Pýtať život?

No prichladný je tento tlkot,
aj tento môj chlieb,

čo presýpa sa medzi prsty.

„Pane tu som zlomený,
pokorený v tejto čiernej zemi.

Príď a vojdi do mňa hneď!“

Štverám sa na figovník:

„ja ťa túžim zrieť.“

A v tom zrazu, z nenazdajky,

Boh obchádza moje svetské radovánky.

Jeho púť má jasný cieľ,

„V TVOJOM DOME DNES BÝVAŤ
CHCEM.“

Tam v tom chlieve, kde sa rodí tvoj chlieb

Ním chcem byť, a rodiť sa z teba pre
dnešný svet..

*

A ja len schádzam dole,

sť a obarený jeho milosťou.

Ja smiem v sebe objat' Kráľa,
s celou jeho plnosťou.

+

Adam 2.ročník

Aljašské reminiscencie

Aljaška, ako divoko znie tento pojem. Pre mňa, ktorý som mal možnosť stráviť tam niekoľko týždňov to znamená spomienky na uchvacujúcu prírodu a živé spoločenstvo kresťanov. Kresťanstvo na Aljašku prišlo vo východnom obraze a priniesli ho tam ruskí misionári, keďže Rusko objavilo a kolonizovalo túto oblasť, až do roku 1867, keď predalo túto obrovskú a nádhernú krajinu za 7, 2 milióna dolárov Spojeným štátom Americkým. Prvé pokusy o gréckokatolícku farnosť siahajú do 19. storočia, ale skutočnosťou sa stala až v roku 1957.

Zlomovým bodom bol rok 1964, keď na Veľký piatok zasiahlo mesto Anchorage, kde bola farnosť zemetrasenie, najhoršie v histórii na severnej pologuli. Až na jednu trhlinu v pivnici sa cerkvi nič nestalo. Biskup vidiaci pokles veriacich rozhodol sa farnosť zrušiť a poslal tam kňaza s ročnou praxou o. Michaela Artima, dúfajúc, že sa natoľko znechutí, že odíde a on bude môcť farnosť zavrieť. Ten

prišiel, našiel v banke 17 dolárov a šesť rodín vo farnosti. Avšak pred vysviackou robil lekárnik a tak sa zamestnal v svojom odbore, z farnosti nebral žiadne peniaze a počet veriacich začal postupne sľubne narastať. Veru až po mnohých rokoch sa dozvedel o zámere svojho biskupa. Za svoje aktivity bol prvým kňazom eparchie Van Nuys, do ktorej po jej vzniku v roku 1982 farnosť patrila, ktorý sa stal za svoje zásluhy o rozvoj našej cirkvi mitrofórnym protojerejom. Súčasným správcom farnosti je Rt. Rev. Archimandrite Wesley Izer, S.D.B.

Veriacich sme na farnosti mali približne 80, a na filiálke, vzdialenej od nás 70 kilometrov sme mali asi 40 veriacich. Ako jedna z mála našich farností sme mali šťastie, že sme mávali ľudí aj na dennej liturgii. Ľudia, ktorí sa hlásia k viere v Amerike vo všeobecnosti naozaj túžia po Bohu a tak podiel „matrikových“ kresťanov, alebo takých, pre ktorých je náboženstvo len kultúrnym programom na nedeľu a nie spôsobom života je naozaj málo.

Každý týždeň vychádzal u nás farský buletín, ktorý okrem iného obsahoval aj zoznam ľudí, ktorí sú chorí, alebo v ťažkej životnej situácii, či pred náročným rozhodnutím, a veru, mali sme aj farníkov, ktorí sa meno za menom modlili za každú osobu zvlášť, i takých, ktorí s ľuďmi z cerkvi, trávili čas ako so svojou rodinou, lebo

ju a veriacich v nej pokladali za svoju rodinu. Jeden z veľmi silných zážitkov bola jedna pani, vdova, ktorá sa sama starala z podpory o dvoch synov, ale keď sme podľa starobylého zvyku na Premenenie Pána svätili ovocie, mala najväčší kôš. Ale to nebolo pre ňu! S košom pochodila po všetkých starých, chorých a pripútaných na lôžko po celom okolí, a podelila sa kresťanskou láskou s každým z nich. Veru, aj takýto kresťania žijú v USA.

Príroda Aljašky je naozaj fascinujúca, ako keby ste boli v Tatrách, ktoré sú rovno pri mori. Mal som šťastie pri bicyklovaní sa, vidieť naživo losa, ktorý sa pásol pokojne sťa baránok. Jediným maličkým problémom bolo zvyknúť si na slnko, pretože, keď som prišiel, tak o 23.00 bolo vidno, ako u nás o druhej popoludní, ale každým dňom sme strácali 4 minúty svetla, takže na konci som sa cítil už ako doma, možno dokonca aj trochu chladnejšie.

Pán ma mnohému naučil počas môjho šesťtýždenného pobytu, a ja som šťastný za každý deň, ktorý som mohol prežiť v jeho prítomnosti medzi našimi veriacimi na Aljaške.

Daniel, 4. ročník

ODPUSTOVÁ SLÁVNOSŤ V HOSPICI

V posledný októbrový deň, deň pred sviatkom svätého Kozmu a Damiána sa konala odpustová slávnosť v hospici, ktorý je zasvätený práve týmto dvom svätým. Slávnosti sa zúčastnili okrem klientov a zamestnancov aj predstavení kňazského seminára a otec Gábor. O program sa postarala skupina bohoslovcov, ktorí sa tu dennodenne chodievajú modliť modlitbu svätého ruženca. Pripravili sme si krátku scénu o milosrdenstve a láske Ježiša Krista voči nám, ľuďom. Súčasťou programu boli aj duchovné piesne, ktorými sme chceli potešiť našich chorých. Slávnosť vyvrcholila svätou liturgiou, ktorú celebroid o. Daniel Šarišský, prefekt kňazského

seminára. Otec Daniel vo svojej kázni vyzdvihol zmysel utrpenia pre človeka a pre cirkev. Po liturgii duchovní otcovia ešte udelili sviatosť pomazania chorých, ľuďom žijúcim v tomto hospici. Potom všetkých hostí čakalo pohostenie v podobe agapé. Slávnosť sme zakončili ľudovými piesňami. Všetci si z chuti zaspievali a tešili sa z tohto dňa, ktorý požehnal náš Pán.

Patrik 1. ročník

Moje prvé dojmy zo seminára

V jeden krásny slnečný deň mi prišla obálka z Prešova. Keď som ju otvoril bol tam list v ktorom bolo napísané, že som prijatý do kňazského seminára. Bol som z toho nesmierne šťastný. Zároveň ma pozvali aj na brigádu. Cez ňu som si ešte cez prázdniny tak trochu oťukal seminár.

A nakoniec prišiel ostrý nástup - 4. september 2005, keď sa 10 mladých ľudí stretlo v Kňazskom seminári bl. P. P. Gojdiča. Áno, boli to prváci, medzi ktorými som bol aj ja.

Prvé chvíle boli veľmi krásne, ale aj veľmi ťažké. Krásne v tom, že tu zažívam úžasné spoločenstvo, ktoré si navzájom pomáha a slúži si. Veľmi sa mi páči to, že sa tu modlia modlitby, ktoré ma oslovujú a pomáhajú lepšie vnímať Boha. Ťažké v tom, že je potrebné si zvykať na nové pravidlá. Či už v správaní (prijat' nejaké napomenutie od starších), vstávaní (je ťažké hlavne ráno, kedy sa vstáva dosť skoro na môj doterajší čas vstávania), poriadku na izbách (čo je niekedy môj veľký problém). Jedným špeciálnym problémom je čítanie cirkevnej slovančiny. Mám v tom často zmätok, keďže som predtým poriadne tie písmenka ani nevidel. Ale postupom času sa to zlepšuje a niekedy som aj v obraze, keď sa niečo modlí.

Z duchovnej časti ma doteraz oslovila hlavne prvá duchovná obnova. Bol to čas, cez ktorý som si uvedomoval, aký som naozaj a čo mám zmeniť v mojom živote. Až tam som si uvedomil, že cez to ticho, ktoré bolo pre moje dobro, ku mne hovorí Pán.

Mal som však už možnosť si užiť srandy pri futbale či uchaľaku, kde nás starší bratia prijali medzi seba.

Zatiaľ som na začiatku dlhej cesty. Predo mnou je ešte veľa chvíľ strávených umývaním riadu v kuchyni, strážením vrátnice, ale aj mnoho času v tichu modlitby v kaplnke. Ďakujem Bohu, že som tu a verím mu, že keď ma tu chcel mať, tak mi dá aj potrebné milosti, aby som tento čas prežil čo najlepšie.

Stano, 1. ročník

Trocha zábavy...

Po vyškrtaní všetkých slov, vám ostane 27 písmen, ktoré tvoria tajničku.
„TAJNIČKA“, VOZSIJA MIROVI SVIT RAZUMA.

V	R	O	Ž	J	Ž	Š	Á	I	R	A	CH	A	Z
F	I	L	I	P	O	V	K	A	D	L	M	E	Ý
P	S	N	D	T	T	Z	V	O	I	Á	M	Ň	N
O	S	L	I	C	A	E	E	E	R	E	E	M	O
K	M	U	A	Č	L	M	B	F	L	M	T	E	I
L	Y	M	A	E	Z	A	V	A	A	E	O	S	D
A	R	E	J	D	J	N	Z	L	E	CH	CH	I	L'
D	H	N	R	Ú	V	U	P	Ž	D	I	V	Á	D
N	A	I	J	T	R	E	A	B	D	O	R	Š	R
I	V	A	V	E	S	L	N	E	I	K	R	A	T
C	E	I	J	K	S	Y	N	T	N	B	Ť	Á	A
A	A	C	E	I	V	S	A	A	B	E	L	O	N
Ž	E	N	A	R	O	D	E	N	I	E	M	I	N
N	A	Š	A	D	A	M	A	D	O	R	Ú	A	A

LEGENDA:

Adam, advent, Alžbeta, amen, anjel, Anna, biblia, Dávid, dieťa, Dionýz, Emanuel, Eva, filipovka, chlieb, Jeruzalem, Jesse, Jozef, kadidlo, kráľ, Lumen, mesiáš, myrha, narodenie, národ, oslica, panna, plameň, pokladnica, Ráchel, Ráma, rod, svieca, syn, úroda, útek, viera, vinič, Zachariáš, zlato, židia

Katolícky farár, pastor, a rabín sa rozprávajú, čo robia s peniazmi, čo sa vyberú v kostole. Katolícky kňaz povedal, že to všetko sú kostolné peniaze. Pastor zase, že u nich polovica patrí kostolu a pastorovi. Rabín povedal, že všetky peniaze patria Bohu. Všetky peniaze vyhodia do vzduchu so slovami: „Bože, vezmi si svoje.“ Čo padne na zem, je ich.

Traja Škóti boli na omši. Keď sa k nim priblížil vyberač so zvončekom, jeden sa sprivil, že mu prišlo zle. Tí dvaja ho vyniesli na vzduch.

Biskup ide po ulici a vidí ako sa na jednej bráne malý chlapec nadrapuje ku zvončeku, ale nemôže ho dočiahnuť. Biskup pomohol, podvihol ho. Keď chlapec zazvonil, skočil biskupovi z rúk a zavolať: „A teraz rýchlo utekajte!“

Zomrel mladý inštalatér. Tam hore sa pýtal, prečo musel zomrieť taký mladý. „Aký mladý? Podľa pracovných výkazov máte už 110 rokov!“

Čítali ste náš časopis pozorne??? Otestujte sa v kvíze...

Z ktorého mesta pochádzala Panna Mária?

Odpoveď sa dozviete tak, že správne odpoviete na otázky a zaznačíte si písmenká, ktoré sú v zátvorkách pred nimi.

1. Ako sa volá ročník mimo seminára, ktorý naši bohoslovci absolvujú zväčša po treťom ročníku štúdia.
(K) Oddychový
(N) Pastoračný
(S) Pracovný
 2. V ktorých dňoch sa v Prešove uskutočnilo Stretnutie východných biskupov Európy?
(A) 25.-27. októbra 2005
(E) 21.-23. november 2005
(I) 9.- 11. septembra 2005
 3. Koľké výročie od obnovenia činnosti Grékokatolíckeho kňazského seminára sme si tohto roku pripomenuly?
(T) 8.
(N) 10.
(Z) 15.
 4. Isto viete, že Zbor sv. Romana Sládkovecova si v roku 2005 schuti zaspieval i mimo územia Slovenska. V hlavnom meste ktorého štátu koncertoval 3 dni?
(A) Rakúsko
(U) Maďarsko
(O) Poľsko
 5. Koľkých „nováčikov“ máme tohto roku v seminári?
(G) 8
(F) 9
(R) 10
 6. Naši bratia bohoslovci sa angažujú aj mimo seminára, napríklad i v prešovskom hospici. Ktorým dvom svätcom je zasvätený?
(M) Sv. Peter a Pavol
(A) Sv. Gregor a Sáva
(E) Sv. Kozma a Damián
 7. Naše úplne prvé duchovné cvičenia nám v tomto roku dával? (Možno vám pomôžu Seminárske sekundy)
(T) o. Marek Pulšćák
(Y) o. Daniel Šarišský
(B) o. Rastislav Višňovský
- Okrem iného sa muž spovedal, že dobre povedal, čo si o nej myslí. Kňaz ho usmernil: „Synu, pri spovedi sa spovedajte zo svojich slabostí, nechváľte sa svojimi hrdinskými s k u t k a m i . “

„NEZOBÚDZAJTE ANI NERUŠTE LÁSKU, KÝM SA JEJ SAMEJ NEZACHCE!“

Aj keď ma nedočkavosť budí
a netrpezlivosť si svoju cestu razí
cez moje srdce k srdcom ľudí,
v tichu giest a šepte slov pospľietaná väzí.

Viem, že mám kráčať po špičkách,
s nádejou hľadiť pred seba,
bez otáznikov v nemých slovíčkach,
s dôverou opierať sa o Teba.

Nechat' v pokoji plynúť
deň za dňom, týždeň za týždňom,
bolestne nechat' zhynúť
pýchu zauzlenú sebeckvom.

Nekries! Neruš! Nezobúdzaj,
čo zatiaľ v tebe drieme!
Na kríž láskou pribíjaj
čo si v srdciach nesieme.

Bo, láska raz navždy zvíťazí
nad temnotou ľudskosti
a nedočkavosť vo mne porazí,
keď srdcia splynú v lúbsti.

Tvojou láskou posilnená,
z tvojho srdca prúdiaca,
tvojou krvou očistená,
z kríža nekonečne ľúbiaca.

Tvojim menom požehnaní,
na tvoj obraz stvorení,
spolu v tebe zjednotení,
nekonečne ľúbení...

Laco, 6.ročník

Redakčná rada

Šéfredaktor: Martin Barna

Redakčná rada a grafická úprava: Kamil Ganóczy
Peter Kačur

Foto: M. Žarnayová
P. Kačur

Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu článkov.

Adresa redakcie: Sládkovičová 23, 080 01 Prešov
www.gojgic.sk

Neinvestičný fond sv. Ján Krstiteľ, n. f.

Fond podpory, rozvoja a ochrany vzdelávania Gréckokatolíckej cirkvi

Neinvestičný fond sv. Ján Krstiteľ vznikol v roku 2001 za účelom podpory, rozvoja a ochrany vzdelávania seminaristov a predstavených kňazského seminára, žiakov základných a stredných gréckokatolíckych a cirkevných škôl, podpory celoživotného vzdelávania biskupov, kňazov a laikov, ochrany a rozvoja duchovných a kultúrnych hodnôt Gréckokatolíckej cirkvi, ochrany a podpory zdravia.

Číslo účtu (SKK): 10006 - 66513060/4900

Číslo účtu (EUR): 810003 - 6318060/4900

IČO: 36167126

Adresa: sv. Ján Krstiteľ, n. f.

Správca fondu: ThDr. Miroslav Dancák, PhD.

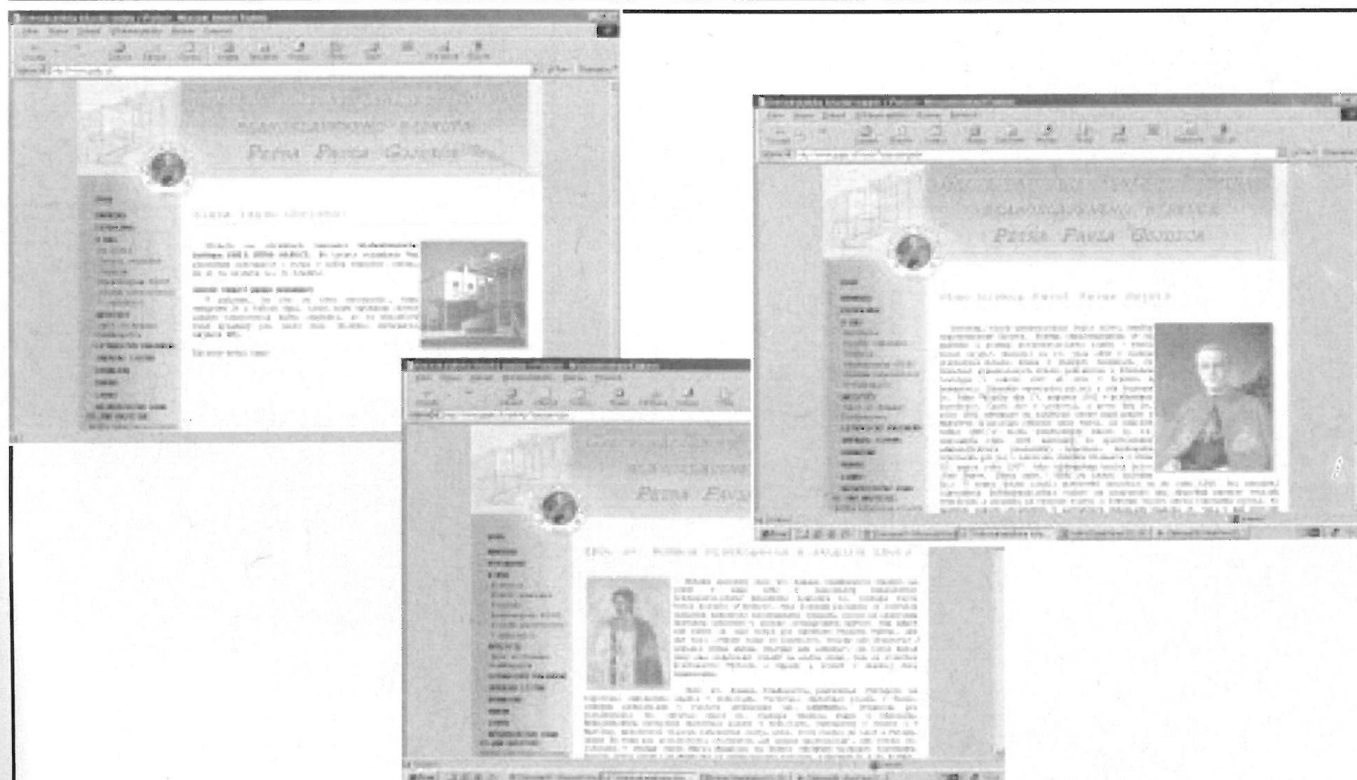
Sládkovičová 23, 080 01 Prešov

tel.: +421 051/75 673 80

mdancak@unipo.sk

fax : +421 051/75 673 77

web stránka: <http://www.gojdic.sk/>

Navštívte našu web stránku: www.gojdic.sk

ВѢСНО ХІСРО

Tropár Narodenia Ježiša Krista :

Narodenie tvoje, Kriste Bože náš,
priviedlo svetu svetlo múdrosti. Lebo
mudrci hviezdou sa poučili, klaňať sa ti
ako slnku pravdy a uznávať teba,
východ z výsosti. Pane sláva tebe.

Tropar Roždestva Isusa Christa:

Roždestvo tvoje, Christe Bože náš,
vozsija mirovi svit razuma, v nem bo
zvizdam služasčiji zvizdoju učachusja,
tebi klaňatisja Solncu pravdy, i tebi
vid'iti so vysoty Vostoka, Hospodi
slava tebi.